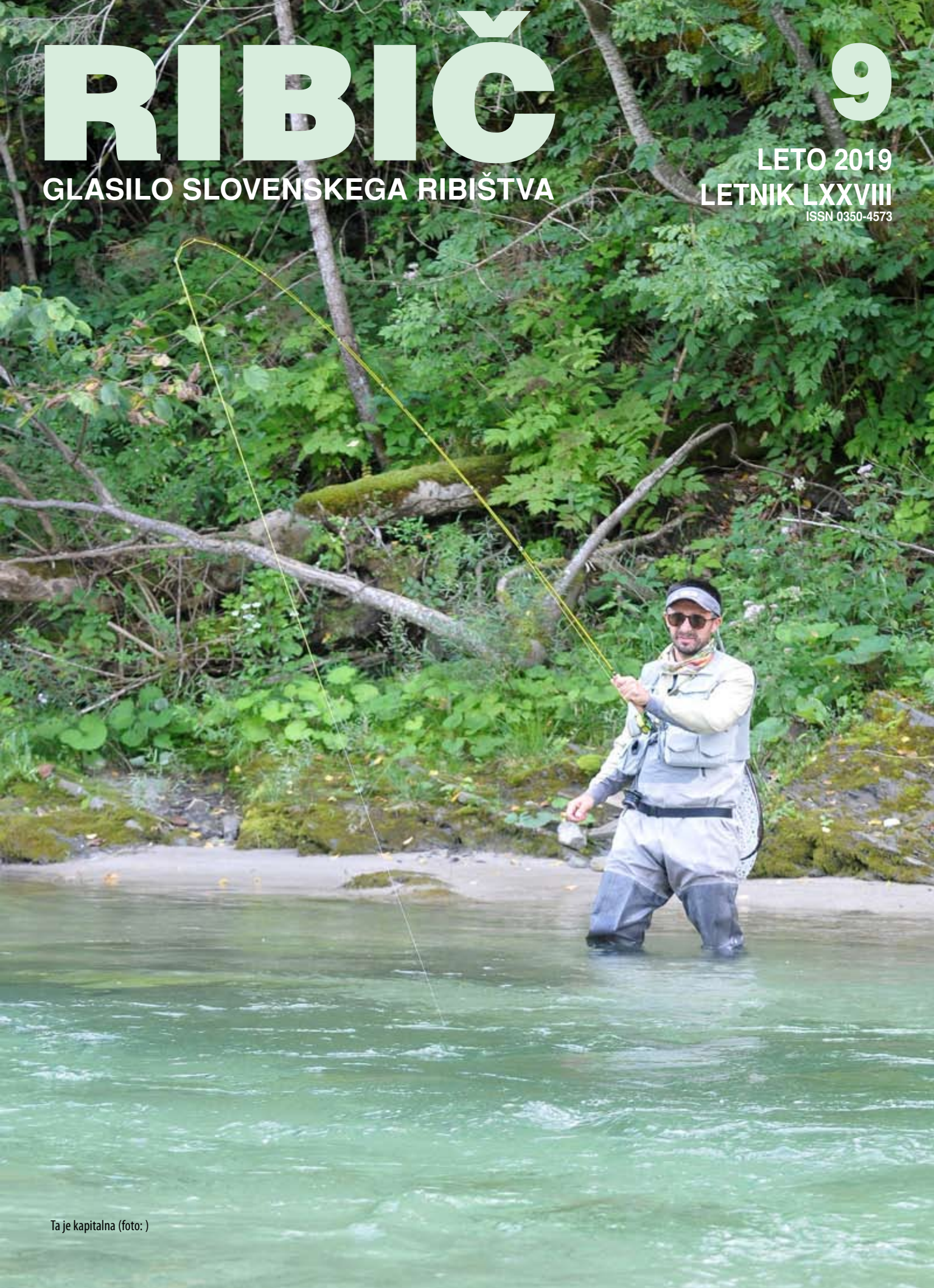

RIBIČ

9

GLASILO SLOVENSKEGA RIBIŠTVA

LETO 2019
LETNIK LXXVIII
ISSN 0350-4573

Dobrodelnost ne pozna meja

Ribiči na svoji poti srečujemo veliko ljudi. Vsak nosi svojo zgodbo, pa naj bo ta lepa ali malo manj lepa. marsikdo ne razume, kaj posamezniku pomeni čas, preživet ob vodi. kaj je lepšega kot mir, tišina, brez mestnega vrveža, siren. Samo ptice, šumenje vode in družba, ki si jo sam izbereš. je šport, sproščanje, umirjenost in pogovor s samim sabo, skrb za naravo in živa bitja. Vse to so ribiči. S srčnostjo pa tudi pomagamo tistim, ki potrebujejo dobro roko, da si izboljšajo vsakdan.

V duhu dobrodelnosti so se ribiči Ribiške družine Brežice odločili pomagati deklici Alini Krajnčič, ki zaradi prirojene možganske okvare potrebuje zdravljenje, ki pa je finančno obremenjujoče. V občini so potekale različne dejavnosti (dobrodelni koncerti, zbiranje zamaškov) za pomoč deklici. Zato so se tudi v Ribiški družini Brežice odločili, da bodo pomagali. Na njihovi kraparski trasi so od 21. do 23. junija organizirali tridnevni ribolov, izkupiček zbranega denarja pa so pokloniti Alinim staršem za njeno zdravljenje. Novica o dobrodelnem ribolovu se je hitro razširila od ust do ust, objavili so jo tudi v lokalnem časopisu, pri promociji je pomagal tudi lokalni radio s promocijo na socialnih omrežjih. Nad udeležbo so bili navdušeni, ribolova so se udeležili ribiči iz Srbije,

Avstrije, Hrvaške. Ribolov je potekal po pravilih RD Brežice. Čeprav jim vreme ni bilo najbolj naklonjeno, pa je volja tista, ki je tisti vikend vodila k začrtanim ciljem. Bruno Hauer, pobudnik dogodka, je povedal, da tekmovanja niso

toliko pomembna, pomembno je, da stopimo skupaj, ko nekdo potrebuje pomoč. Na tak način se pokažeta dobra volja ribičev in timski duh. Prav tako so jim na pomoč priskočili tudi sponzorji. S ponosom so nam zaupali, da so

presegli postavljeni cilj, ribiče pa je prišla pozdravit tudi Alina s starši, ki so prinesli zahvale za dobrosrčnost. Prav tako so se udeležili zaključka v nedeljo, ko so jim tudi predali zbrana sredstva.

Nuška Božičnik

Bruno Hauer je zbrana sredstva predal družini Krajnčič.

Trasa RD Brežice, kjer je potekal dobrodelni ribolov.

RIBIČ

GLASILO SLOVENSKEGA RIBIŠTVA

Ribič je z odločbo Ministrstva za kulturo, št. 61510-42/2014/3, izdano 16. 5. 2014, vpisan v razvid medijev pod zaporedno številko 1880.

ISSN 0350-4573
UDK 632

Izdaja

Ribiška zveza Slovenije,
1001 Ljubljana, p. p. 2974.

Izhaja vsak prvi teden v mesecu, razen številko 1-2 in 7-8, ki so združene.

Uredništvo in uprava:
Tržaška cesta 134
1000 Ljubljana

Telefon:
uredništvo:
(01) 256 12 97
tajništvo:
(01) 256 12 94
041 738 849
telefaks:
(01) 256 12 95
www.ribiska-zveza.si

NASLOVI ELEKTRONSKE POŠTE

RIBIŠKE ZVEZE SLOVENIJE:

Ribiška zveza Slovenije

info.rzs@ribiska-zveza.si

sekretar RZS

sekretar.rzs@ribiska-zveza.si

tajništvo RZS

tajnistvo.rzs@ribiska-zveza.si

računovodstvo RZS

racunovodstvo.rzs@ribiska-zveza.si

uredništvo glasila Ribič

glasiloribic.rzs@ribiska-zveza.si

Transakcijski račun:
02010-0017838266

UREDNIŠTVO:

vršilka dolžnosti odgovornega urednika:

Nuška Božičnik

UREDNIŠKI ODBOR:

predsednik:

Igor Kloboves

Člani:

**Egon Dolenc, Drago Ornik,
Boštjan P. Zagožen, Peter Weibl**

ČASOPISNI SVET:

Člana:

**dr. Jože Ocvirk,
dr. Božidar Voljč**

Lektoriranje:

Marjetka Šivic

Tehnično urejanje:

Jurij Koščak

Na podlagi zakona o davku na dodano vrednost se od glasila obračunava davek na dodano vrednost.

Naklada: 11.100 izvodov

Priprava za tisk in tisk:

Tiskarna SCHWARZ PRINT, d. o. o.

Vsebina

SREČANJA

Dobrodelnost ne pozna meja

Nuška Božičnik 242

AKTUALNO

Sestanek ZZRS in RD Mozirje, Šempeter in Ljubno

Nuška Božičnik 244

25 let Evropske ribiške alianse – pogled, uprt v prihodnost

Borut Jerše 244

OHRANIMO NARAVO

Ormoško jezero

Milan Štraus 245

RIBOLOV

Gramoznica Babinci

Boris Dajčman 248

REPORTAŽA

17. tekmovalje v lovu sulca na Uni

Stane Omerzu 250

EVROPSKA PRVENSTVA

Slovenski muharji evropski podprvaki

Jure Osolin 252

Trenerjeva beseda

Aljoša Crkvenjaš 254

MEDNARODNA PRVENSTVA

Zmagal je realistični posnetek Marija Kozine

Vladimir Mikec 256

Izberite si najuspešnejši dan za ribolov

257

DRŽAVNA PRVENSTVA

Prvakoma Klemenu in Robertu se je pridružila

Klementina Križanec 258

Jože Šmejc

JUBILEJI

Srečanje na Tavčarjevi domačiji

Peter Weibl 260

ČUDOVITI RIBIŠKI DNEVI

Stari dolgovi

Lenart Levičar Bahtijari 264

IZ RIBIŠKIH DRUŽIN

Ribiči na pohodu

Lenart Levičar Bahtijari 267

Tabor mladih ribičev

RD Velenje 2019

Niko Vivot 269

RIBIČI PIŠEJO

V razmislek

Jože Smolej 270

Moja prva trofeja

Jure Osolin 272

MLADI RIBIČ

Jakčevi novi ribolovni izzivi

Nuška Božičnik 274

MUHARSKI KOTIČEK

Kam s staro opremo

Tomaž Modic 277

V SPOMIN

Janko Troha

278

Jožef Murko

278

Stane Horvat

278

RIBIČI KUHAJO

V tokratni številki vam predstavljamo preplet španskih

in francoskih okusov.

Borut Jerše 279

V posameznih prispevkih izražena stališča ne predstavljajo nujno tudi stališč uredništva.

Obvestilo dopisnikom Ribiča

Dopisnike prosimo, da svoje prispevke pošiljajo na e-naslov:

glasiloribic.rzs@ribiska-zveza.si,

izpis prispevka pa z običajno pošto na naslov uredništva.

Prispevke za glasilo Ribič je treba poslati uredništvu trideset (30) dni pred izidom, nujna obvestila pa dvajset (20) dni pred izidom.

Poslanih prispevkov ne vračamo, razen na avtorjevo željo. Izvirnike hranimo 15 dni od objave v glasilu.

Po sklepu predsedstva RZS z dne 18. oktobra 2003 ne honoriramo:

- pisem bralcev,
- kapitalnih ulovov,
- obvestil,
- poročil o delu strokovnih delovnih teles RZS.

Nenaročene prispevke bomo objavljali skladno z razpoložljivim prostorom in njihovo aktualnostjo. Da bi se izognili neobjavam, občasnim dopisnikom svetujemo predhodni posvet z odgovornim urednikom, da bi skladno s programsko zasnovo zagotovili tematsko uravnoteženost vsebine Ribiča.

Uredništvo

Sestanek ZZRS in RD Mozirje, Šempeter in Ljubno

18. 7. 2019 je potekal sestanek ribiških družin Šempeter, Mozirje in Ljubno s predsednikom RZS, dr. Miroslavom Žaberlom, in novim direktorjem Zavoda za ribištvo, Radom Javornikom. Glavna tema pogovorov je bila problematika ribiškega upravljanja. Izpostavili so najbolj pereče teme, kot so posegi v vode, težavo s potočno postrvjo, kormorani, vidre. Predvsem v volilnem času so opazili povečano število posegov v vodo, v sodelovanju z Zavodom so uredili ribje steze. Težave nastanejo pri delih, saj izvajalci del ne vedo, da morajo upoštevati tudi ekološki vidik oz. kaj le-ta zajema. S tega vidika bi bilo smiselno vključiti Zavod za ribištvo že v proces projektiranja. RD so pohvalile odzivnost in sodelovanje Zavoda. Srečujejo se tudi s težavo potočne postrvi, saj je kakovostno težko dobiti. Vložijo veliko mladíc, izlovijo pa zelo malo. Kakovostno ribo, ki bi bila primerna za vlaganje in je iz istega porečja kot RD, je težko dobiti. Direktor zavoda je povedal, da je bolj raznolika, kot si lahko predstavljamo. Omenjeno težavo so izpostavili tudi na sestanku na Ministrstvu za kmetijstvo. Predsednik RZS je prav tako izpostavil, da ribiške družine opozarjajo, da gojitveni potoki ne dajejo tistega, kar so pričakovali. Posebna težava je Sava Bohinjka, kjer je postrv oslepela ali pa počrnela. Na to temo je smiselno jeseni organizirati skupni posvet. Prav tako so izpostavili težavo lipana, kormorana

in vidre. Ribiške družine med seboj sodelujejo, si pomagajo, hkrati pa pozdravijo tudi sodelovanje Zavoda za ribištvo.

Nuška Božičnik

Direktor Zavoda za ribištvo, Rado Javornik, predsednik RZS, dr. Miroslav Žaberl, in predsednik RD Šempeter Boštjan Peter Zagožen

Ogled ribje steze

Ribnik RD Ljubno

25 let Evropske ribiške aliance – pogled, uprt v prihodnost

Letos Evropska ribiška aliansa – EAA (European Anglers Alliance) slavi 25-letnico delovanja. Ustanovljena je bila leta 1994 na pobudo manjšega števila nacionalnih ribiških organizacij, katerih skupni cilj je promocija športnega ribolova in zaščita evropskih vodnih ekosistemov. Aktivna članica EAA je tudi Ribiška zveza Slovenije.

Dandanes se s športnim ribolovom ukvarja več milijonov ljudi v Evropi in svetu. Ni le prostočasna aktivnost, ki povezuje ljudi z naravo, jih sprošča, ampak tudi družbenokoristna aktivnost, ki zagotavlja tisoče delovnih mest.

EAA si že 25 let prizadeva za zaščito vodnega okolja in rib pred vsemi vrstami negativnih človeških posegov. Članice

EAA, nacionalne ribiške organizacije za morski in sladkovodni ribolov kot pomembne organizacije civilne družbe se

pri tem povezujejo z drugimi nevladnimi organizacijami, ki si tudi prizadevajo za zdravo in čisto naravo in življenje v njej. Pri tem posebno pozornost namenjajo svojemu podmladku z željo, da bi vzgojili novo generacijo ribičev, ki bodo tesno povezani z naravo.

Posebej smo ponosni, da bo EAA svojo 25-letnico delovanja proslavila na generalni skupščini v Sloveniji, ki jo bo pripravila Ribiška zveza na Bledu v začetku septembra. To ne bo le priložnost za analizo opravljenega dela, ampak predvsem za pogled v prihodnost športnega ribištva v Evropi. O generalni skupščini bomo obširneje poročali tudi v glasilu Ribič.

Borut Jerše

Ormoško jezero

Ormoško jezero je zadnja energetska akumulacija na slovenskem delu in prva na hrvaškem delu reke Drave, nastala z izgradnjo hidroelektrarne Varaždin leta 1975. Pod njim je za večno izginito okoli 300 ha prvinske rečne pokrajine z razvejano strugo, mrtvicami, močvirskim gozdom, trstičjem in mokrimi travniki. Na prvotno podobo tistega okolja danes spominja nekaj bornih km stare struge Drave in za vzorec močvirskega gozda, ki so ga še uspeli ohraniti znotraj naravnega rezervata Ormoške lagune.

Geografski, hidrološki in energetski podatki

Meja na jezeru poteka po starem zemljiškem katastru. Slaba polovica ga je na slovenski in dobra polovica na hrvaški strani, uradnih izmer mi namreč ni uspelo izslediti. Sem pa pri brskanju po javno dostopnih listinah iz leta 2009 zaznal, da o pravičnosti vrisane meje vsi občani niso prepričani. Je pa ob tem razveseljivo, da naši sosede imena jezera niso spreminjali po vzoru Savudrijske vale.

Geografski in hidrološki podatki jezera:

- prostorska umestitev zaježitve: Občina Ormož, Varaždinska županija;
- površina zaježitve: 2,8 km²;
- prostornina zaježitve: 8 mio m³;
- dolžina jezera v sredinski osi: 3.650 m;
- širina jezera v sredinski osi: 1.150 m;
- dolžina obale jezera: 8.200 m;
- največja globina jezera: 12 m;
- povprečna globina jezera: 3 - 4 m;
- nadmorska višina jezera: 213 m.

Tehnično-tehnološki podatki HE Varaždin:

- tip: pretočna, nizkotlačna, derivacijska;
- moč: 94,635 MW;
- povprečna letna proizvodnja: 450 GWh.

Iztok iz Ormoškega jezera je v energetske kanal HE Varaždin in v staro strugo reke Drave. Predpisan količinski odvzem vode oziroma ekološko sprejemljiv pretok (*Q_{es}*) v stari strugi Drave mi ni uspelo zaslediti, verjetno pa je s katero od državnih pogodb predpisan.

Namembnost jezera

Namembnost Ormoškega jezera je bila opredeljena leta 1970 ob pričetku njegove izgradnje z naslednjo prednostno rabo vode:

- energetska izraba pretočnih voda za proizvodnjo električne energije;
- zadrževanje visokih – poplavnih voda 82 km² neposrednega padavinskega območja in s tem zagotavljanje večje

Ormoško jezero z lagunami iz zraka (Atlas okolja)

Reka Drava z Ormoškimi jezerom, lagunami in kanali (Geopedia)

poplavnosti dolvodnih urbanih ter kmetijskih območij;

- športnemu ribolovu in rekreativnemu turizmu.

Po letu 1990 pa smo na slovenskem delu jezera dodali še ohranjanje pestrosti in številčnosti domorodnih prostoživečih vrst živali ter rastlin, ki poseljujejo prostor akumulacije in starega toka Drave ter s tem izpostavili njegovo naravovarstveno funkcijo in ga kasneje umestili še v območje Natura 2000. Občina Ormož

se je zavedala njegove pomembnosti za ptice in slovenski del na površini okoli 150 ha leta 1992 z odlokom zaščitila kot krajinski park. Leta 1996 ga je s Sklepom o kulturnih in naravnih znamenitostih, ki so postale last Republike Slovenije (*Uradni list RS, številka 46/96*) v upravljanje prevzela država in mu leta 2017 z Uredbo o naravnem rezervatu Ormoške lagune (*Uradni list RS, številka 23/17*) priključila

še opuščene bazene odpadne vode Tovarne sladkorja Ormož in del ohranjenega poplavnega gozda s skupno površino 66 ha. Upravičenost statusa naravnega rezervata mu daje izredna pestrost in številčnost vodnih ptic. Po podatkih Društva za opazovanje in preučevanje ptic Slovenije (DOPPS) ga stalno ali občasno naseljuje 266 vrst ptic, njihovo število pa se v času prezimovanja dvigne tudi na več 10.000 osebkov. Skrb članov DOPPS-a za vodne ptice v Ormoških lagunah in na Ormoškem jezeru je izre-

dna. Pridobili so v trajno last okoli 62 ha zemljišč rezervata in s projektom LIVE DRAVA izvršili renaturacijo lagun za izboljšanje habitata prostoživečih ptic ter rezervatu dodali bogato infrastrukturo (upravo s servisnimi objekti, sprehajalne poti, počivališča, ornitološke opazovalnice, informacijske otoke z izčrpnimi opisi o pticah in njihovem pojavljanju v prostoru, ...). Ob tem ne morem prezreti tudi njihove zamisli naravnega vzdrževanja nizke vegetacije v lagunah z naselitvijo vodnih bivolov (*Bubalus bubalis*). Pohvalno in za zgled drugim našim akumulacijam ter zadrževalnikom, kjer kipeča narava na takšne ukrepe še čaka.

- 2017: kemijsko stanje: voda dobro, biota dobro, ekološko stanje: dobro;
- 2018: kemijsko stanje: voda dobro, biota slabo (živo srebro, bromirani difeniletri), ekološko stanje: dobro.

Rezultati dostopnih (opravljenih) meritev parametrov, ki so pomembni za življenje sladkovodnih rib pa v poročilih za Dravo pri merilnem mestu Borl v obdobju 2006–2014 izkazujejo, da voda ustreza mejnim vrednostim, ne dosega pa priporočljivih vrednosti.

Ormoško jezero v državno imisijsko spremljanje kakovosti površinskih voda ni vključeno. Je pa iz gornjih podatkov

elektrarn prestregle glavnino teh plavin, so pa te dosegle tudi Ormoško jezero in ga bodo polnile še naslednja desetletja. Kolikšna je današnja zaplavljenost akumulacijskega prostora Ormoškega jezera mi ni znano. Sodeč po tistem, kar sem videl ob njegovih zadnjih obiskih in kar so ribiči zaznali leta 2017 ob njegovem praznjenju, pa ocenjujem, da je ta za energetike verjetno že zaskrbljujoča. Zaskrbljujoča pa je tudi za ribiče zaradi geomorfološkega preoblikovanja dna in nastajanja obsežnih talnih depresij v katerih ob spuščanju jezera ostajajo ribe, posledica pa je njihova povečana mortaliteta in olajšano plenjenje ribojedih ptic.

Jezero od blizu

Ljudem in živalim neprijazna asfaltna brežina

Upravljanje jezera in vzdrževanje vodne infrastrukture

Ormoško jezero je v upravljanju Hrvatske elektroprivrede, vzdrževanje njegove vodne infrastrukture pa izvajajo Hrvatske vode iz Zagreba. Kakšne so pristojnosti in obveznosti Slovenije (Direktorata RS za vode) na tej akumulaciji mi iz javno dostopnih listin ni uspelo ugotoviti.

Kakovost vode reke Drave in jezera

Drava s svojim 3.264 km² velikim povodjem predstavlja 20 % celotnega donavskega vodnega območja in 16% območja vseh slovenskih voda. Dolžina vodotokov Drave znaša 6.829 km, kar predstavlja 23% skupne dolžine vseh slovenskih voda. Vključena je v državno imisijsko spremljanje kakovosti površinskih voda. Iz vpogleda v javno dostopne podatke Direktorata RS za vode (Agencije RS za okolje) pa so objavljeni rezultati za merilno mesto most Ormož naslednji:

- 2016: kemijsko stanje: voda dobro, biota slabo (živo srebro, bromirani difeniletri), ekološko stanje: dobro;

razbrati, da kakovost njegove vode ne more biti slaba.

Procesi zasipavanja akumulacijskega prostora

Drava z kanalom Formin ima do Ormoža veliko transportno sposobnost. Predvsem ob večjih pretokih prinaša v Ormoško jezero precejšnje količine plavin. S padcem transportne sposobnosti se grobi delci usedajo vzdolž leve in desne brežine na vtoku zaježitve, finejše lebdeče frakcije pa se počasi naplavlajo znotraj celotnega akumulacijskega prostora. Med temi verjetno tudi težke kovine, toksini, hormoni, ... Pri tem bi izpostavil dva pretekla izredna dogodka:

- antropogeno kaljenje reke Drave 2010–2012 zaradi čiščenja usedlin avstrijskih elektrarn in njihovega dolvodnega transporta z vodo;
- poplavni val reke Drave 05. – 06. 11. 2012 zaradi nedorečenega upravljanja avstrijskega hidroenergetskega sistema Verbund.

Lokacijsko in časovno odmaknjena vpliva človeškega (ne)razumnega delovanja, ki pa sta zaznamovala tudi prostornino Ormoškega jezera. Nesporno je, da so akumulacije naših osmih hidro-

Ribe in ribištvo

Na Ormoškem jezeru do danes ihtioloških raziskav niso opravljali, ali pa sem jih spregledal. Niz teh pa so skozi čas izvedli na reki Dravi (*Glowacki 1885, Seeley 1886, Munda 1926, Pivko 1935, Povž 1991, KIS/EBRA 2008, EBRA 2009, Zavod za ribištvo Slovenije 2014 ...*). Vse novejšje, vključno s statistiko ulova, izkazujejo upad populacij reofilnih in oligoreofilnih vrst rib ter naraščanje vrst in števila limnofilnih rib. Vzroki so znani in jih v tem članku ne bi problematiziral. Bi pa izpostavil verodostojnost javnih podatkov za ta del Drave in Ormoško jezero. Ti namreč pri posameznih vrstah rib niso identični s podatkovnim virom. Da pa bi bil prikaz prisotnih piškurjev in rib celovit, sem ga povzel po selektivno obdelanih podatkih ihtioloških raziskav, vlaganjih in ulovu rib (*RS, RH*) ter zabeležkah upravitelja ribiškega okoliša. Ta izkazuje v pretočnem jezeru s pripadajočim energetskega kanalom in staro strugo Drave pojavljanje/prisotnost naslednjih vrst:

- piškurji (*Petromyzontidae*): potočni piškur (*Eudontomyzon vladkykovi*);
- krapovci (*Cyprinidae*): rdečeoča

(*Rutilus rutilus*), platnica (*Rutilus virgo*), klen (*Leuciscus cephalus*), jez (*Leuciscus idus*), blistavec (*Telestes souffia*), beli amur (*Ctenopharyngodon idella*), rdečeperka (*Scardinius erythrophthalmus*), bolen (*Aspius aspius*), linj (*Tinca tinca*), podust (*Chondrostoma nasus*), navadni globoček (*Gobio gobio*), beloplavuti globoček (*Romanogobio vladykovi*), zvezdogled (*Romanogobio uranoscopus*), psevdorazbora (*Pseudorasbora parva*), mrena (*Barbus barbus*), pohra (*Barbus balcanicus*), pezdirek (*Rhodeus amarus*), ogrica (*Vimba vimba*), ploščič (*Abramis brama*), črnooka (*Ballerus sapa*), pisanika (*Alburnoides bipunctatus*), zelenika (*Alburnus alburnus*), srebrni koreselj

lucioperca), navadni okun (*Gymnocephalus cernuus*), grbasti okun (*Gymnocephalus baloni*);

- sončni ostriži (*Centrarchidae*): sončni ostriž (*Lepomis gibbosus*).

Za pritoke tega dela Drave se navaja še prisotnost jelševca (*Astacus astacus*), ni pa potrjena njegova prisotnost v energetskega kanalu in jezeru. So pa ob praznjenju jezera leta 2017 evidentirali prisotnost slikarskega škržka (*Unio pictorum*), navadnega škržka (*Unio Crassus*) in kitajske brezzobke (*Sinanodonta woodiana*).

Okoli 150 ha Ormoškega jezera je po

ter ribiških tekmovanj in njihovega povežovanja s turistično ponudbo drugih deležnikov v prostoru (*Ormož, Varaždin*) ter agresivnejši promociji turističnega ribolova v tujini. Koristita lahko tudi evropske mehanizme financiranja tovrstnih projektov in prepričan sem, da uspehi ne bodo izostali. Še predvsem, ker iz terenskih zaznav zaključujem, da je pri obstoječem vodstvu Ribiške družine Ormož prisotno ihtiološko znanje in razumevanje ekološke občutljivosti vodnega prostora jezera.

Razvoj gostinstva in rekreativnega turizma

Ob vseh mojih obiskih je na Ormoškem

Lokalne plitvine z zarastjo makrofitov so postale življenjski prostor za jate zaroda in mladi rib ter gnezdenje ptic

Ormoško jezero na odvzemu energetske vode in povratku osiromašenih količin preko zapornic v staro strugo Drave

(*Carassius gibelio*), krap (*Cyprinus carpio*): potrjena prisotnost divje in gojene v., srebrni tolstolobik (*Hypophthalmichthys molitrix*), sivi tolstolobik (*Hypophthalmichthys nobilis*);

- rečne babice (*Balitoridae*): babica (*Barbatula barbatula*);

- činklje (*Cobitidae*): navadna nežica (*Cobitis elongatoides*), činklja (*Misgurnus fossilis*);

- pravi somi (*Siluridae*): som (*Silurus glanis*);

- ameriški somiči (*Ictaluridae*): rjavi somič (*Ameiurus nebulosus*);

- ščuke (*Esocidae*): ščuka (*Esox lucius*);

- postrvi (*Salmonidae*): sulec (*Hucho hucho*): prisotnost v jezeru ni potrjena, potočna postrv (*Salmo trutta m. fario*): prisotnost v jezeru ni potrjena, šarenka (*Oncorhynchus mykiss*): prisotnost v jezeru ni potrjena;

- menki (*Lotidae*): menek (*Lota lota*);

- kaplji (*Cottidae*): navadni kapelj (*Cottus gobio*);

- pravi ostriži (*Percidae*): navadni ostriž (*Perca fluviatilis*), smuč (*Sander*

Uredbi o določitvi meja ribiških območij in ribiških okolišev v Republiki Sloveniji (*Uradni list RS, številka 52/07*) sestavni del Spodnjedravskega ribiškega območja – Ormoškega ribiškega okoliša (*Drava od Zavrča do državne meje pri Središču ob Dravi; Pesnica od novega mostu v Cvetkovcih do izliva v Dravo in pritoki na teh odsekih*) v skupni izmeri 289,35 ha. Na osnovi odločbe Vlade Republike Slovenije je tega Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano dne 14. 01. 2009 s koncesijsko pogodbo številka 3420-165/2008/1 za trideset let dodelilo v upravljanje Ribiški družini Ormož. Nastanek RD sega v leto 1953 in danes v svojih vrstah združuje okoli 235 članov. Ocenjujem, po obsegu ribolovnih voda z ugodnim stanjem domorodnih vrst rib in ustvarjenih materialnih dobrinah, da gre za eno od uspešnejših slovenskih ribiških družin. Seveda pa tudi njo še čakajo izzivi nadaljnjega razvoja ribolovnega turizma, in to predvsem na Ormoškem jezeru. Ne poznam vzpostavljene sodelovanja s sosednjim športno ribolovnim klubom Varaždin. Bi pa bilo umestno, da obe organizaciji skupno pristopita k spremembi strukture in vrst izključno domorodnih rib, redefiniranju ribolovnega režima

jezeru vladalo mrtvilo. Ni bilo rekreativcev ter drugih obiskovalcev, le tu in tam kak ribič. Prav tako mi v dostopnih prostorskih listinah ni uspelo zaslediti bodoče rabe jezerskega prostora. Njegovo urejanje po vzoru Ptujškega, brez dogovora in sodelovanja sosedov, pa je verjetno finančno prezahtevno. Prepričan sem, da bo skozi čas tudi njega oplazil razvoj turizma. Do takrat pa ge je boljše prepustiti pticam in ribam. Njim bodo sledili ljubitelji ptic in ribolova ter tako neposredno vplivali na razvoj turizma Ormoža. Bo pa potrebno za ta korak urediti več informacijskih točk z nekaj urbane opreme (osenčena počivališča in opazovališča z opisi prisotnega živalstva) ter vsaj lokalno zakriti umetno poreklo jezera in notranje asfaltne brežine prekriti z zemljinami (naplavinami) ter zasaditi z makrofiti, grmovnicami, ... Tako bo jezero pridobilo prijaznejši naravni videz za obiskovalce, ptice in ribe pa bistveno izboljšane življenjske pogoje.

Milan Štraus,

na avtorjevo željo članek ni lektoriran

Gramoznica Babinci

Ob vožnji po avtocesti sem tuhtal vse mogoče in upal, da ne bom razočaran ob prihodu. Kljub brskanju po spletu o sami gramoznici nisem našel veliko podatkov, zato sem bil še bolj na trnih. Moja neukrotljiva raziskovalna žilica me je vlekla, da pa bi vseeno poizkusil in obiskal omenjeno vodo.

Za vodo sem bil že ob peti uri zjutraj in ponudil se mi je čudovit pogled na gramoznico ob sončnem vzhodu. Lesketanje prvih sončnih žarkov na gladini vode je gramoznico obarvalo v prelepo sinje modro-zeleno barvo in le skakanje krapov je razburkalo kot steklo gladko površino vode. Obstal sem za nekaj minut in užival v čarobnem trenutku. Verjamite, nič ni lepšega.

Na hitro sem parkiralo vozilo in se podal raziskovat. »Časa imam dovolj,« sem si rekel in se odpravil peš okoli gramoznice. Občasno sem se narahlo in čist potihlo približal mestom ob robu, kjer veje dreves segajo v vodo in so rahle nasipine, da sem lahko opazoval prelepe ribe, kako se tiho sončijo in skrivnostno družijo. RIBE so zelo plašne in zelo izbirčne. Ker imam v žepu vedno košček kruha, kadar grem na obhode okoli vode, sem jim vrgel nekaj manjših koščkov pred nos, a glej, ti vruga, prleških krapov kruh sploh ni zanimal. Res so izbirčni in že sem tuhtal, kako naj se lotim ribolova. Po ogledu sem našel dve zanimivi mesti, kjer sem pozneje z markerjem pregledal dno in izbral še posebno zanimivo. Velike izbire dobrih mest ni, saj se dno zelo hitro spušča v velike globine in najti dobro mesto je umetnost. V vodi je na določenih mestih veliko ovir: od vej, štorov do gosto poseljenih školjk na robovih in predelih trave, kjer ribe ne boste ujeli tako zlahka.

Skratka, izbral sem mesto, razpakiral in pripravil hrano. Malo sem nahranil ribolovno mesto, saj sem menil, da tamkajšnje ribe niso navajene pritiska in sem raje nakrmil manj,

Gramoznica v svojem sijaju

da jih ne bi preveč splašil, pozneje pa bi na vsaki dve uri malo hrane dodal, če bi bilo potrebno. Odložil sem vabe in sledilo je čakanje.

Malo sem si še ogledal mesta na levi in desni od mojega in pripravljaval naveze ter drugo in premišljeval, ali sem se odločil prav ali ne. Med razmišljanjem in opazovanjem narave so me motili samo zelo nadležni komarji, ki so v velikih rojih napadali moje telo in niti spirale proti komarjem mi niso kaj dosti pomagale. Neurejene

Moja trofeja

brežine, ki so precej zaraščene, in kar nekaj kupov smeti ob gramoznici, ki so ostale za obiskovalci, jim nudijo preveč zavetja.

Med vojno s komarji sem nenadoma zaslišal glasno piskanje signalizatorja in prekrit s komarji sem se zapodil do palice. Prvi prijem, veselje pa na višku. Šele dve uri so bile palice v vodi in že sem imel ribo na drugem koncu. Zelo upognjena palica in upor sta nakazovala na ribo, težko okoli 10 kg. Po dobrih 15 minutah sem jo uspel spraviti predse in glej, bil je lep

Nudimo široko paleto umetnih muh in muharskih predvrvic. Izdelavo prilagodimo vašim posebnim željam.

Servisiramo ribiška kolesca in palice ter ribiške škornje.

Za popravila slednjih dajemo tudi enoletno jamstvo.

GSM: 040/225-516; e-naslov: ribistvo.mozina@gmail.com;

spletna stran: www.ribistvo-mozina.si

krap. Toda ali je bila kriva moja nestrpnost ali vznemirjenost, da mi je tako hitro uspelo ujeti ribo? Krap pred podmetalko se je samo obrnil, dvakrat stresel z glavo in se osvobodil. Poln adrenalina sem obstal do kolen v vodi in žalostno gledal za njim. Hja, prvi pobeg, tudi to se zgodi.

Skrbno sem pregledal navezo in

je kar minil. Pozneje so me obiskali prvi domačini in prijatelji, tako da sem ves čas imel prijetno družbo. Obenem so mi zaupali nekaj podrobnosti o gramoznici, kako se lovi in vsi so bili enotnega mnenja, ko so mi zaželeli dobrodošlico na peklenski vodi. Pozneje, ko sem ostal sam, sem malo spremenil taktiko in se pomaknil

v vodo na prostost. Ponovno sem nastavljal vabe in se usedel na stol pred šotor.

Adrenalin, ki sem ga doživel, mi ni pustil več spati. Opazoval sem prelep sončni vzhod in labode na vodni površini, šel sem še pozdravit rakce v plitvino in dopoldne je minilo kot bi mignil. Popoldan se je vreme

Obisk med ribolovom

Narava se ob sončnem zahodu umiri

jo zamenjal, saj sem imel občutek, da trnek ni dovolj oster, ter ponovno nastavljal vabo na isto mesto kot poprej. Upanje je tlelo v meni in nov zagon je na soncu kar puhtel iz mene.

Prvih 48 ur večdnevnega ribolova je minilo popolnoma mirno, niti drobiža ni bilo na spregled. V tem času sem se malo ohladil in skrtil pred komarji v kristalno čisti vodi gramoznice, opazoval sem igranje drobiža pred mojimi nosom v plitvini. Zasedel sem celo lepe skrivnostne rake, ki pridejo zjutraj v plitvino po hrano, in čas mi

malce bližje obali; izkoristil sem pač informacije, ki sem jih dobil od njih, za kar sem jim iskreno hvaležen.

Vse to se je pozneje tudi poplašalo. Utrujen sem se zleknil na ležalnik in zaspal, a ob 2. uri zjutraj me je vrglo iz postelje kot raketo, saj so piskači piskali kot nori in ob zategu sem takoj vedel, da sem ujel lepo ribo.

Poln adrenalina sem se spraševal, kaj neki je na drugi strani: to ni amur in tudi krap se ne obnaša tako. Še napol v spanju sem pomislil, da se tam mogoče tukaj krapji odzivajo tako. Toda ko sem ribo spravljal bližje k sebi v plitvino, je bilo moje presenečenje na višku in širok nasmeh se je razlezel na mojih ustnicah. Spet mi je uspelo, ujel sem soma, že drugega v roku nekaj tednov in ujel sem prvo ribo v tej gramoznici! Moj načrt je bil izpolnjen. Poln veselja sem ga na hitro stehal, fotografiral in vrnil

Gramoznico Babinci odlikuje kristalno čista voda in lepe ribe, ki jih seveda ni toliko kot v komercialnih jezerih. Samo gramoznico po zahtevnosti ribolova lahko uvrstim v sam vrh, saj se je že mnogim, ki so podcenjevali tamkajšnjo vodo, zgodilo, da so tudi po dveh ali treh tednih ostali brez prijema. Velike globine, veliko ovir v vodi, dovolj naravne hrane in manjša poseljenost z ribo postavi vsakega ribiča na preizkus. Tisti z veliko vztrajnosti in nekaj več znanja se bodo tam morali precej potruditi, da bi dosegli uspeh, zato same vode ne priporočam vsakomur. Gramoznica Babinci obsega 13 ha vodne površine, z največjo globino 30 m in obstaja že več kot 60 let. V njej še vedno kopljejo gramoz, zato je včasih voda malo bolj motna, kar pa ne vpliva na sam ribolov. V njej domuje kar nekaj res kapitalnih krapov, smučev, ščuke, somov ter ribji drobiž, vendar je ribolov otežen, predvsem zaradi globine jezera, obenem pa je dno zelo prekrito s školjkami.

skisalo in doživel sem pravo hudo uro. Nalivi in zelo močan veter so na preizkušnjo postavili šotor in opremo, ki je na srečo vse dobro prestala. Noč je z rahlim pršenjem minila dokaj hitro, le ob polnoči sem imel en prijem ploščiča, težkega približno 500 g, nato pa se je vse umirilo.

Zjutraj sem opazoval razdejanje neurja in premišljeval, kako bom odšel domov, saj je obe cesti, po kateri je dostop do gramoznice, zaprlo podrti drevje. Na srečo je sosednji ribič poklical domačine, ki so naju zelo hitro rešili.

Preživel sem čudovite tri dni v divjini, na redko obiskani vodi in ostal mi je čudovit spomin na tamkajšnji kraj. Skoraj divja in skrita se tista voda ponaša s posebno lepoto in mirom, ki ga mi ribiči tako iščemo.

Upam, da se bom kmalu lahko vrnil in ponovno užival v lepoti tamkajšnje gramoznice.

Boris Dajčman

17. tekmovanje v lovu sulca na Uni

Od 21. do 23. junija so slovenski, srbski, bosanski, hrvaški in poljski ribiči lovili sulca na Uni v Bosanski Krupi. Vsekakor dogodek, vreden pozornosti vsakega ribiča. Una je najlepša reka, kar sem jih videl. Pogled nanjo preprosto jemlje dih. Ni čudno, da jo imajo ljudje, ki ob njej živijo, tako radi, in ni čudno, da si jo je sulec izbral za svoje domovanje. Slovenci imamo sulca za kralja naših voda, Bosanci imajo kraljico – mladico. Vežeta nas ljubezen in skrb do iste ribe.

USR Krušnica iz Bosanske Krupe gospodari z najlepšim delom Une, ki ga naseljuje sulec. Svoje poslanstvo opravljajo več kot odlično. Z veseljem vam lahko zagotovim, da se v tamkajšnjem delu Une sulec počuti zares kraljevsko. Mlado vodstvo ribiške organizacije s podporo lokalnega prebivalstva in številnih ljubiteljev narave in športnega ribolova od blizu in daleč je dodelalo načrt gospodarjenja in optimalen ribolovni režim. Le-ta se sicer razlikuje od našega, vendar stalež sulca v Uni dokazuje, da delajo prav. Zavedajo se izjemne lepote svoje reke, zavedajo se pomena sulca, zavedajo se pomena ribiškega turizma za ohranitev reke in razvoja svojega kraja.

Letos so ribiči iz Bosanske Krupe organizirali že sedemnajsto tekmovanje v lovu sulca. Priznati je treba, da je to

največje in najboljše organizirano tovrstno tekmovanje na najlepši reki na svetu. Dodatno vrednost dodajata izredna srčnost in gostoljubnost gostiteljev, ki kljub tragičnim dogodkom iz polpretekle zgodovine in aktualne politike ne poznajo ne nacionalizma ne kakršnekoli druge oblike nestrpnosti. Pomembni so samo prijetno druženje ob čudoviti reki, ribolov in skrb za kraljestvo te plemenite ribe, ki jo ribiči tako spoštujemo. O tem priča tudi sestava udeležencev tekmovanja: tretjina sulčarjev je bila Slovencev, tretjina Srbov in tretjina Bošnjakov. Več sem pričakoval hrvaških ribičev. Letos se je tekmovanja udeležil tudi Poljak, ki kar ni mogel verjeti, koliko lepote in prijateljstva premore balkanski prostor.

Letos so me gostitelji spet povabili medse in mi dodelili funkcijo vrhov-

nega sodnika. Z veseljem sem sprejel zadolžitev, saj iz prejšnjih tekmovanj vem, da je organizacija brežhibna, pravila jasna, sodniki usposobljeni in korektni, hrana nebeška, reka čarobno lepa, rib dovolj, ljudi pa vežeta ista ljubezen in strast do sulca in sulčelova. Enkratna priložnost za druženje s prijatelji, ki je ne gre zamuditi.

Po čem je lov sulca na Uni drugačen kot pri nas? Loviti ga začnejo že junija. Lovijo ga lahko tudi ponoči, vendar v spremstvu ribiškega vodnika na način ujemi in spusti. Lovijo ga z brega ali iz čolna, na umetne vabe, ne manjše od 10 cm. Letos so v želji po čim bolj humanem odnosu do sulca uvedli še pravilo, da se lovi izključno z enojčki na umetnih vabah. Vsak tekmovalac je dobil kodo, s katero je z mobilnim telefonom

Udeleženci lova sulca

Izvir Krušnice

preko Google map našel svojo izžrebano svoje izžrebano mesto, sodnika in njegovo telefonsko številko. Vsak tekmovalac je moral imeti ustrezno podmetalko, ulov pa je moral tudi fotografirati. Tekmovalni pari so imeli svojega sodnika.

Ribolov je potekal dva dni, in sicer od 21.00 do 1.00 zjutraj. Tokrat je tekmovanje ovirala velika vročina in pa nevihta, ki se je razdivjala sredi tekmovanja. Kljub temu so tekmovalci ujeli šest sulcev; največji je meril kar 117 cm, sledil mu je 110 cm velik sulec. Izjemne ribe! Organizator je potožil,

Vabe Hanninali

Una in Bosanska Krupa

da je to eden najslabših rezultatov v zgodovini tekmovanja. Zgodilo se je, da so tekmovalci na tekmovanju v dvakrat po štiri ure ribolova ujeli tudi 46 sulcev. Tekmovalneje smo vodili iz odlične restavracije Alga ob sami Uni, kjer smo bili deležni odlične postrežbe in še boljše hrane. V Algi sta potekala zbor in zaključek prireditve z razglasitvijo rezultatov ter podelitvijo nagrad. Vsi tekmovalci so dobili bogate praktične nagrade, zmagovalac pa je v žep pospravil še denarno nagrado. Glavni junak med sponzorji je bil Goran Vukosavljević - Vuko iz Loznice s svojimi Hannibali, ki so se ponovno izkazali kot najučinkovitejše vabe za lov sulca. Na prizorišču je bil razstavljen tudi Goranov sulec, ki velja za največjega športno ulovljenega sulca na svetu. Letošnji hit so bili novi modeli voblerjev Hannibal,

seveda že opremljeni z enojčki, komplet glavinjar pa je bil glavni up slehernega tekmovalca že od lani.

Prav je, da napišem še najuspešnejše tri, čeprav smo zmagali vsi, ki smo bili tiste dni na Uni v Bosanski Krupi. Zmagal je Edin Pupić s 16.424 točkami, drugi je bil Husein Mahmutović s 14.604 in tretji Aleksandar Kordić s 4.380 točkami. Iskrene čestitke vsem udeležencem in organizatorjem.

Vse skupaj si boste lahko kmalu ogledali tudi na kanalu Lov i ribolov. Takšna reka, takšna riba in takšna organizacija si pač zaslužijo ustrezno promocijo.

Skratka, od ribičev v Bosanski Krupi se lahko naučimo marsikaj. Pripravili so odlično prireditev, na kateri smo vsi uživali. V svojem govoru nisem želel dolgovéziti oz. nisem želel predolgo prekinjati dobrega vzdušja, zato sem povedal samo: »Sulec je najlepša riba sladkih voda na svetu. Kralj! Ta prireditev opozarja na vrednost te ribe, na reko, ki je edinstvena po svoji lepoti in gostoljubnost ljudi, ki so te dni bili naši gostitelji. Vsi smo vitezi našega kralja sulca in njegova prihodnost je v naših rokah. Hvala vsem za prijetno druženje.«

Pa vendar skozi Bosansko Krupo ne teče samo Una. Gostitelji so me popeljali še na reko Krušnico. Od izvira do sotočja (6 km) teče zelena lepota, ki je tudi pitna. Izjemna lepota hladne vode, polne lipanov in potočnic, vam bo ogrela srce. Čudovit muharski revir in nepozabna vožnja z majhno lično turistično barčico na elektromotor.

Hvaležen sem predsedniku USR Krušnica za povabilo, saj sem doživel izjemno izkušnjo. Družina Kadić nas je dobro pogostila na Otoku Jetre, mastili smo se s čevapčiči, roštiljem, bosanskim loncem, z dobrotami iz sača, jagenjčkom, pitami in bureki, gurmašicami ... Sodniška ekipa je svoje delo opravila izredno korektno. Vesel sem bil, da sem lahko v taki družbi prisostvoval tekmovanju. Na koncu smo odprli penino naše vinske kraljice. Uvedli smo bosanski protokol odpiranja penine Seveda je slovo najtežje, vendar smo si obljubili, da se bomo srečali na 18. tekmovanju v lovu sulca na Uni, zelo verjetno pa še prej. Kako malo je potrebno, da se stkejo pristne vezi med ljudmi. Na tekmovaljih vlada zdrav duh, bistvo je druženje in ne, kdo bo ujel največjo ali najtežjo ribo.

Bosanska Krupa je ena od najboljših ribiških destinacij. Una je reka, ki vas bo očarala, prav tako ljudje. Mesto je slikovito in izredno čisto, ljudje pa neverjetno prijazni. Tam se ljudje še znajo družiti, veseliti, se spoštovati. Na enem trgu pod starim gradom so džamija, pravoslavna in katoliška cerkev. V vojni niso bile poškodovane. Posebno doživetje je rafting na Uni. Torej, tudi če niste ribič ... Priporočam!

Stane Omerzu

Slovenski muharji evropski podprvaki

V začetku julija je na severovzhodu Črne gore potekalo že 25. Evropsko prvenstvo v muharjenju, ki se je končalo po naših dolgoletnih ciljih in željah. V konkurenci dvajsetih reprezentanc je slovenska muharska reprezentanca osvojila odlično drugo mesto in se prvič v njeni zgodovini iz evropskega oziroma svetovnega prvenstva domov vrnila z eno izmed medalj! Med posamezniki je bili najboljši Rok Šparovec na četrtem mestu.

Črna gora je letos prvič gostila večje muharsko tekmovanje. Intenzivno vlaganje v razvoj športnega ribolova se je začelo že pred nekaj leti, leta 2016 je namreč njihova zveza oziroma ribiško društvo s sedežem v Kolašinu več kot uspešno organiziralo sedmi Jadransko-Donavski pokal na reki Tari. To je bil za nekatere posameznike prvi stik s črnogorskimi vodami, ekipno in posamezno prvo mesto na mednarodnem tekmovanju pa je že takrat dalo slutiti, da njihove vode ležijo našemu načinu ribolova, saj so zelo podobne našim. Čeprav je bila tokrat reka Tara, v spodnjem toku znana predvsem po raftingu in njenem kanjonu, zgolj kratka spremljevalka ob cesti na poti v Plav, smo vseeno izkoristili priložnost za kratek postanek in obuditev lepih spominov. Na žalost je pozna organizacija samega evropskega prvenstva pri domačem organizatorju prinesla tudi nekaj težav, ki pa so se do konca tekmovanja vendarle nekako uredile. Maloštevilna ekipa je vse do podelitve pokalov trdo garala od jutra do noči, da so prvenstvo speljali po predvidenem razporedu; kot primer lahko navedem, da so na prvem sektorju (reka Ljuča), ki je bil postavljen skozi pašnike in na vsakih nekaj deset metrov ograjen z bodečo žico, to uredili tako, da so prav pri vsaki žici postavili lesena vrata za prehod. Pohvalno.

Reprezentanca v sestavi tekmovalcev/trener Aljoša Crkvenjaš, Jure Osolin, Rok Šparovec, Matjaž Tirovič in Luka Pesjak je svojo dvajseturno pot na prvenstvo začela že več kot en teden pred uradnim delom. Odpadla tekma državnega prvenstva na Sori in Medvodah nam je omogočila, da smo na pot odšli še hitreje in po nekaj postankih smo v ponedeljkovih večernih urah prišli v mesto Plav. Je manjše mestece ob Plavskem jezeru in nima niti 4000 prebivalcev ter mogoče na trenutke spominja na Bled, saj je tudi

Veseli ob prejemu pokala (Aljoša Crkvenjaš)

velikost jezera precej podobna. Na jezeru je bil tudi eden izmed sektorjev na tekmovanju; prvi je bil na reki Ljuči, zgolj nekaj kilometrov dolgi kristalno čisti in hladni rečici, ki se izliva v Plavsko jezero in je bogata predvsem z lipani, veliko pa je tudi potočne postrvi. Drugi sektor je bil že omenjeno Plavsko jezero, ki je bogato z jezerskimi postrvmi (ti. blatnjača) in ščukami, v njem pa je tudi kar nekaj klenov. Ni pa odveč omeniti, da so tam v preteklosti že ujeLi tudi trofejne lipane in sulce. Plavsko jezero je hkrati tudi izvir reke Lim, 220 km dolge najdaljše črnogorske reke, ki je hkrati tudi največji desni pritok reke Drine v Bosni in Hercegovini. Na reki so bili postavljeni še trije tekmovalni sektorji, prvi tik pod mostom v izteku iz jezera, drugi pod kanjonom pri mestu Andrijeviča in zadnji, tretji, v mestu Berane. Tako kot Ljuča je tudi Lim, sploh v njegovem zgornjem toku, zelo bogat z ribami, le da se tam redno poleg lipanov,

potočnih postrvi in klenov pojavljajo tudi sulci in podusti.

Ob prihodu v Črno goro so nas pričakali visoki vodostaji, ki so bili posledica obilnega deževja v prejšnjih tednih oziroma mesecih, prav tako poletno sonce še ni stopilo vsega snega po gorovju Prokletije, ki je le malenkost nižje od Julijskih Alp, mestece Plav pa leži ob njegovem vznožju, na nadmorski višini 900 m. Prvi treningi so bili zelo naporni, saj je bila hoja po vodi težavna že na reki Ljuči, na reki Lim pa že v njenem zgornjem toku ni bilo mogoče priti niti do sredine vode, kaj šele čez njo. K sreči je lepo vreme, ki nas je z občasnimi kratkimi padavinami spremljalo vse do konca prvenstva oziroma do poti domov, omogočilo, da je tekmovanje vseeno potekalo v bolj sprejemljivih vodostajih. Bivali smo v gostišču tik ob jezeru, zato smo lahko opazovali spremembe vodostaja in dogajanje na jezeru. Bolj neuspešno

kot uspešno smo vseh sedem dni trenirali in čeprav ulov zaradi vseh že omenjenih dejavnikov ni bil najboljši, smo dobili vse potrebne informacije, ki smo jih potrebovali za čas prvenstva. Vedeli smo, da imajo tudi drugi težave z velikimi vodostaji, a smo ob pomoči domačih črnogorskih prijateljev dobili vse informacije, vključno s posnetki najuspešnejših in delujočih umetnih muh. Ni skrivnost, da smo največ lovili z različnimi posnetki obteženih rjavih ajdovk, odlično pa se je izkazala tudi naša različica olivne nimfe. Prav tako nismo smeli pozabiti niti na suhe muhe in pri tem nam je največ uspeha prinesel večji šaš z olivnim telesom.

cilji in timskim delom. Najbolj smo se veselili ribolova na reki Ljuči, kjer smo trenirali največ in tudi našli vse potrebne odgovore, a vedeli smo, da bo o najvišjih mestih odločalo jezero. Plavsko jezero je bilo tudi tokrat izziv za vsakega tekmovalca in ujeti zgolj eno ribo je bil pravi triurni boj z vsem potrebnim znanjem, izostati pa ni smela niti sreča. Že na treningih smo ugotovili, da je jezero poleg z jezerskimi postrvmi, ki pa jih je bilo zelo težko preliščiti zaradi bujnega rastlinja ob bregu, bogato tudi s ščukami, ki so tokrat šteje kot rezultat, a so bile čez dan zaradi čiste vode popolnoma neaktivne, kar pa se je spremenilo, ko je sonce zašlo.

tudi z jezera, saj je Matjaž uspel ujeti dve postrvi, kar je, tako kot na Limu v Plavu Luka, tudi njega postavilo med najboljše tri sektorske rezultate. Svoje sta pristavila tudi Jure in Aljoša in skupen seštevek 19 negativnih točk je pomenil ekipno sektorsko zmago, kar pa je bil tudi najboljši ekipni sektorski rezultat na celotnem prvenstvu med vsemi reprezentancami. S tem rezultatom se je Slovenija po prvem dnevu tekmovanja pomaknila na mesto tik pod odrom za zmagovalce, a zgolj z minimalnim zaostankom za vodilnimi in obetal se je hud boj v nadaljevanju.

Drugi dan tekmovanja je po navadi tisti, ko je zgolj jutranja sesija, popoldan-

Jure Osolin in njegova točno 100 cm dolga ščuka iz zadnjih minut prvenstva (Jure Osolin)

Teden priprav je ob vezanju muh in načrtovanju taktike hitro minil in le še dan oziroma dva sta nas ločila, da je šlo zares. Slovenska reprezentanca je bila med mlajšimi in je spadala med širši krog reprezentanc, ki bi lahko odnesle eno izmed odličij. Odlično smo bili pripravljene, večletno timsko delo (reprezentanca se že nekaj let zgolj malenkostno spreminja) in še boljše vzdušje pa sta pomenila, da se pred prvenstvom o medaljah vseeno ni govorilo, zgolj potihem. V prid nam je bilo tudi dejstvo, da je lov potekal zgolj na eno navezano umetno muho, kar je za reprezentante iz večine drugih evropskih držav, ki so navajeni ribolova na dve ali tri muhe, pomenilo oviro in izziv. Čeprav je kar nekaj reprezentanc na evropsko prvenstvo pripeljalo svoje najboljše tekmovalce, se nismo ustrašili izziva, saj smo že pred časom ugotovili, da zelene rezultate lahko dosežemo pa tudi presežemo zgolj z najvišjimi

Žreb je določil, da je prvi izmed naših tekmovalcev na jezeru poskusil srečo debitant na največjih tekmovanjih, 20-letni nekdanji mladinski državni prvak Luka Pesjak, ki je bil tudi najmlajši tekmovalec na prvenstvu. Matjaž Tirovič je začel na reki Ljuč, preostali trije pa smo dobili svoje sektorje na reki Lim. Matjaž je naše informacije z odličnim ribolovom hitro pretvoril v drugo mesto glede na sektor, Jure pa je bil tretji na Limu v Plavu. Odlično sta lovila tudi Rok in Aljoša, je pa že na začetku sreča zapustila našega Benjamina Luka, saj se zaradi okvare motorja več kot dve uri (celotna sesija traja tri ure) ni mogel premikati s čolnom, tik pred mrežo pa je izgubil tudi manjšo ščuko. Vseeno smo s sedmim mestom postavili temelje za nadaljevanje prvenstva, ki se je po krajšem odmoru za kosilo nadaljevalo že isto popoldne. Ljuča tudi tokrat ni razočarala, saj je Rok na njej zmagal, odlične novice pa so prišle

Zahvaljujemo se vsem sponzorjem, ki so celotni reprezentanci in tudi posameznikom podarili sredstva, ki so pripomogla k boljšim pripravam in rezultatom ter tudi drugim, ki niso omenjeni:

- Ribiški zvezi Slovenije
- RD Bled
- RD Radovljica
- RD Mozirje
- Občini Lukovica
- Mateju Zlodeju
- Radetu Mičoviču & njegovi ekipi
- Trgovini Kostevc
- Trgovini Fish & Fun
- Trgovini Danilo Sport
- Trgovini Govic, Flyfisher's friend
- Trgovini Mercator center Kranj
- Španskemu proizvajalcu muharske opreme Maxia Rods
- Pensionu Cerkovnik

ska pa je namenjena počitku in tako je bilo tudi tokrat. Na Ljuči je Aljoša s 14 ujetimi ribami dobro opravil svoje in tudi jezero nas ni razočaralo; zgolj šest tekmovalcev (izmed dvajsetih) je ujelo vsaj eno ribo, med njimi je bil tudi Rok, ki je z ujetjo jezersko postrvjo obdržal tudi visoko posamezno uvrstitev; žal sva svoj rezultat pokvarila Jure in Matjaž, je pa še naprej odlično lovila Luka in po koncu dneva smo v skupni uvrstitvi ostali na ekipnem četrtem mestu z zgolj točko zaostanka za tretjim mestom. Prvič je zadišalo tudi po posamezni zmagi, saj je Rok v skupni uvrstitvi držal visoko šesto mesto posamezno.

Zadnji dan prvenstva je prinesel malo pozitivne nervoze, predvsem pa adrenalina tudi v Slovenijo. Preko telefonov in družbenih omrežij smo že med prvenstvom zaznavali veliko podpore v domačih krogih, boj za medalje pa je verjetno več živčnosti prinesel našim domačim v Sloveniji, vključno s predsednikom Ribiške zveze Slovenije dr. Miroslavom Žaberlom, nam tekmovalcem v Črni gori pa pravzaprav niti ne. Jutranja sesija je z reko Ljučo čakala ▶

Jureta, jezero pa našega trenerja Aljošo. Rok, Matjaž in Luka so lovili na reki Lim. Kot že prva dva dneva je bilo tudi tokrat največje pričakovanje našega dobrega ulova iz Ljuče in Jure je, tako kot Rok prvi dan, dosegel sektorsko zmago. Na Plavskem jezeru je ribo tokrat ujela polovica tekmovalcev, med njimi tudi Aljoša, svoje pa so s sektorskimi mesti tik za najboljšimi tremi dodali še Rok, Matjaž in Luka. Vrhunski ribolov je pomenil novo ekipno sektorsko zmago in še preden smo izvedeli uradne rezultate, smo vedeli, da je medalja trenutno povsem v naših rokah. Skočili smo na drugo mesto, a imeli tik za nami par zasledovalcev, tako da ni bilo še nič odločenega, Rok Šparovec pa je pred zadnjim delom tekmovanja zasedal visoko peto mesto posamezno.

V času odmora za kosilo je bilo čutiti kar nekaj nervoze pri tekmovalcih. Bolj kot ne je bilo že jasno, da bo za eno izmed odličij potrebna zgolj ena moja riba iz jezera ob predpostavki, da bodo tudi preostali fantje lovili tako, kot znajo. To so tudi storili oziroma so pričakovanja še preseгли in Rok je z novo sektorsko zmago na Limu v Andrijevici čakal tudi na spodrsrljaje drugih tekmovalcev v posamezni uvrstitvi. Luka Pesjak je na Ljuči še enkrat odlično lovil v svojem sektju (Slovenija je na Ljuči dosegla dve sektorski zmagi, eno

Utrinek treninga na reki Lim (Rok Šparovec)

drugo, eno četrto in eno šesto mesto ter bila z naskokom najuspešnejša), Aljoša Crkvenjaš je na Limu v Plavu prav tako dosegel nov vrhunski rezultat, svoje pa je na Limu v Beranah dodal še Matjaž. Vsi so čakali samo še na informacije iz jezera, kjer pa se je, tudi zaradi nekoliko poznejšega začetka zadnjega dela prvenstva v slovenskem čolnu dogajala prava drama.

Tokrat je čoln in zadnji obrat na jezeru pripadal meni. Moj partner na čolnu je bil Slovak, taktiko sem imel pripravljeno; prvo uro in pol tekmovanja obvladovanje čolna prepustim drugemu tekmovalcu (na čolnih, kjer sta dva tekmovalca ter sodnik, je vsak tekmovalec – glede na žreb – kapetan čolna 90 minut, v katerih se lahko sam odloča o lovnih mestih itn.) in v primeru, da do takrat

Trenerjeva beseda

Vsak športnik, ki v svoji športni karieri doseže viden rezultat na nivoju evropskega ali svetovnega prvenstva, pa naj bo to posamično ali ekipno, je še dolgo obdan s pozitivnimi občutki, ponosom in veseljem. In tako je tudi pri meni. Tekmovanje v lovu rib z umetno muho je v bistvu individualen način tekmovanja, saj so odločitve kako, s čim, kje in na kakšen način bo lovil nekaj, stvar tekmovalca samega. Ker pa imamo na tekmovanjih v lovu rib z umetno muho tudi ekipne uvrstitve, se po mojem mnenju tovrstno mnenje nekoliko spremeni. Že nekaj let opravljam vlogo trenerja oziroma sestavljam reprezentanco. Zagovarjam dve ključni prednosti: prva je pomladitev reprezentance in druga vzpostavitev ekipe ter ekipnega dela. Slednja ima še posebno težo. Zakaj? Vsakemu, še tako dobremu muharju se lahko zgodi, da se v določeni točki ne znajde. Ker je veriga močna toliko, kot je močan najšibkejši člen, menim, da je pomembno imeti ekipo, ki pomaga utrditi ta člen.

Trener in hkrati tudi tekmovalec Aljoša Crkvenjaš (Aljoša Crkvenjaš)

S pomlajeno slovensko reprezentanco v lovu rib z umetno muho smo v Črno goro odšli en teden pred uradnim delom z namenom, da bi spoznali vode in sistem ribolova. Čas smo želeli porabiti za kakovostne treninge in priprave. S pomočjo črnogorskih prijateljev Radula Mičovića in Ivica Rajkovića so priprave potekale

popolnoma v skladu z mojimi željami in pričakovanji. Razdelili smo si naloge, iskali rešitve, izmenjevali informacije in sestavljali taktiko. Mogoče je ostalo kaj nedorečenega na samem treningu, vendar smo zaupali drug drugemu, se podpirali in vedeli, da nismo daleč od stopničk. In tako je tudi bilo.

Evropsko prvenstvo v Črni gori in doseženo ekipno drugo mesto ter odlične uvrstitve posameznikov so bile po mojem mnenju rezultat odličnega ekipnega dela. Kot trener in tekmovalec slovenske reprezentance v lovu rib z umetno muho lahko s ponosom zapišem, da sem zelo ponosen na celotno reprezentanco in ekipno delo. Jure Osolin, Rok Šparovec, Matjaž Tirovič in Luka Pesjak, hvala iz srca. Takšno ekipno delo mi daje še dodatno motivacijo za naslednje leto, da bom poskusil slovensko reprezentanco odpeljati na svetovno prvenstvo na Finsko.

Kljub velikim lastnim finančnim in časovnim vložkom sama udeležba ne bi bila mogoča brez podpore Ribiške zveze Slovenije, zato se ji slovenska reprezentanca v lovu rib z umetno muho iskreno zahvaljuje.

Aljoša Crkvenjaš

Reprezentanca Slovenije v muharjenju v sestavi (z leve) Aljoša Crkvenjaš, Jure Osolin, Rok Šparovec, Luka Pesjak in Matjaž Tirovič (Aljoša Crkvenjaš)

ne ulovimo nobene postrvi, zadnje uro ribolova, ko se bo sonce že skrilo za hrib, namenim iskanju in zalezovanju ščuke. Ravno ob menjavi pozicije oziroma kapetanskega mesta je Slovak ujel postrv, sam pa nisem imel sreče. Zato sem 45 minut pred zaključkom tekmovanja ob predhodnih nasvetih sotekmovalcev zamenjal opremo in pripravil vse potrebno za lov ščuke: močnejšo palico, debelejšo predvrnico in večjo potezanko. Najprej sem poskusil na zgornjem levem del jezera pod pregrado, a neuspešno, saj sem vse stavil na zadnji zalivček, ki je bil s svojimi lokvanji idealno skrivališče za ščuke. Ostalo mi je zgolj še 10 minut do zaključka, ko sem ugasnil motor čolna in zeleno potezanko vrgel dobrih dvajset metrov od čolna, tik ob lokvanje. Že takoj po metu se je površina vzvalovila in zgolj še en poteg je bil dovolj, da se je palica ukrivila, a na moje presenečenje se je ustavila tudi vrstica in se ni premaknila. Vedeli smo, da je v jezeru največ manjših ščuk, dolžine do 60 cm, ki ne terjajo veliko dela, saj so v zgolj nekaj potegih po navadi že pri podmetalki, tokrat pa je sledil šok. Že po nekaj sekundah sem vedel, da je prišlo nekaj večjega, in ko je ščuka s prvim potegom za seboj potegnila tudi čoln, se je adrenalin še povečal. Po nekaj trenutkih smo jo prvič zagledali, a je znova pobegnila, k sreči ne proti lokvanjem, temveč proti sredini zaliva. Po krajšem utrujanju sem vedel, da ne smem storiti nobene napake, saj se mi je obetala morebitna medalja, tako da sem ves čas boja z desnim očesom opazoval ribo, z levim pa čoln, saj si nisem smel privoščiti, da bi se mi vrstica zapletla. Prvi poskus zajemanja je bil neuspešen, a je bila riba že utrujena,

in ko sem jo drugič pripeljal do čolna, sem vedel, da je to verjetno zadnja priložnost. Po dobrih petih minutah boja sem jo vendarle zajel, zaradi velikosti pa je ukrivila podmetalko in skoraj padla iz nje! Vseeno sem jo s pomočjo uspešno dvignil na čoln in lahko si mislite, kakšen krik veselja je prišel iz mojega grla takoj potem. Če sem bil za čas boja še povsem osredotočen, je riba na čolnu v mreži iztisnila iz mene ves adrenalin. In to zgolj pet minut pred zaključkom prvenstva! Sledilo je uradno merjenje in meter se je ustavil na točno 100 centimetrih, sledilo je še obvezno fotografiranje, preden smo ribo spustili nazaj v njeno domovanje. Naj omenim, da je bila to sploh moja prva ujeta ščuka takšne velikosti, hkrati pa tudi prva, ujeta na muharico. S to ujeto ribo (gre za največjo veljavno ujeto ribo v zgodovini evropskih/svetovnih prvenstev) se je uspešno končala tudi zadnja, peta sesija. Že po nekaj minutah smo vedeli, da bo medalja naša. Organizatorji so rezultate izračunali in kar smo predvidevali ves večer, se je tudi uresničilo: z osvojenim drugim sektorskim mestom ekipno v zadnji sesiji smo osvojili tudi končno drugo mesto in tako postali ekipni evropski podprvaki. Na žalost je zgolj točka zmanjkala Roku Šparovcu, da bi dobili tudi posamezno medaljo, tako pa je ostal za las prekratek na četrtem mestu.

Evropski prvaki so zaslužno postali Čehi, ki so tudi najuspešnejša država v zgodovini vseh prvenstev in so poleg Ircev edini v vseh petih sesijah na jezeru ujeli vsaj eno ribo (Slovenci smo bili prav tako zelo uspešni, saj zgolj enemu tekmovalcu to ni uspelo). Na drugem mestu je prav tako več kot zaslužno

pristala Slovenija, na tretjem pa Bosna in Hercegovina. Fenomenalen zadnji dan prvenstva nas je povsem približal evropskim prvakom, saj smo imeli za njimi vedno manjši zaostanek in medalja srebrne barve ima pri nas zagotovo zlat odsev, saj gre za prvo medaljo iz evropskega ali svetovnega prvenstva, ki so jo osvojili slovenski muharji. Medalja, čista kot solza, ima še večjo veljavo tudi zato, ker smo bili zadnji dan prvenstva pod nenehnim nadzorom mednarodnih kontrolorjev - supervisorjev, ki so preverjali, ali je vse potekalo po pravilih. Evropski prvak je postal Francoz J-G Mathieu, na drugem mestu je končal Poljak Greszta, na tretjem pa še en Poljak Korzeniowski. Naše uvrstitve so bile naslednje: 4. mesto je osvojil Rok Šparovec, Matjaž Tirovič 11., Jure Osolin 17., Luka Pesjak 25. in Aljoša Crkvenjaš 26.

Po nekaj udeležbah na svetovnih prvenstvih, na katerih smo v vseh letih že pustili dober vtis, je bilo tokrat za večino izmed nas na vrsti tudi prvo evropsko prvenstvo, saj je letos svetovno zaradi velike oddaljenosti prevelik finančni in organizacijski zalogaj za vse nas. To, da smo bili že pred začetkom prvenstva postavljeni med favorite, pa čeprav še nobeden izmed nas pred tem ni osvojil medalje, je pomenilo, da smo cenjeni tudi v mednarodnih krogih. Vedeli smo, da lahko do skupnega cilja pridemo zgolj in samo kot ekipa. Naš trener Aljoša Crkvenjaš, ki je sedaj že peto leto zapored vodja reprezentance, je poskrbel, da smo se v želji po dobrem rezultatu povezali in izpolnili vse naloge, zato lahko mirne vesti zapišem, da velik, če ne kar največji del zasluga za odmeven rezultat pripada njemu. Poskrbel je, da so vse priprave in treningi že v Sloveniji, pozneje pa tudi v Črni gori, potekali po načrtih in čeprav je najstarejši med nami, mu na koncu ni zmanjkalo energije niti pri ribolovu, saj je vseh pet sesij odlovil z odliko, tako kot vsak izmed nas. Prihodnje leto sledi svetovno prvenstvo na Finskem in že zdaj smo začeli priprave, saj si želimo, da bi se naslednjega tekmovanja zopet udeležili, na njem pa pustili tudi dober vtis.

Na koncu bi se želeli zahvaliti tudi vodstvu Tekmovalne komisije in Ribiške zveze, ki v zadnjih letih s svojo vsestransko podporo zagotavlja možnost sodelovanja na mednarodnih prvenstvih. Še bolj veseli pa bi bili, če bi dosegli stabilnejše financiranje reprezentanc, saj doslej skoraj polovico stroškov treningov in udeležbe poravnamo reprezentanti sami. Ne dvomim, da nam bo s skupnimi močmi uspelo. Tako kot nam je v Črni gori.

Jure Osolin

Zmagal je realistični posnetek Marija Kozine

Na slovesni podelitvi priznanj najboljšim vezalcem smo se zbrali v soboto, 15. 06. 2019, ob 11. uri tako člani Muharske vezalne komisije pri RZS kot tudi vezalci z vseh vetrov in njihovi podporniki. Zbralo se nas je kar lepo število pred restavracijo Ejga, ki se nahaja v neposredni bližini železniške postaje na Jesenicah. Lastnika restavracije sta vrhunska športnika, odlična smučarka in dobitnica olimpijske medalje, Alenka Dovžan in hokejist Edvin Karahodžič.

Na dan prireditve smo člani MVK v salonskem delu restavracije razstavili panoje z letošnjimi izdelki ter vitrine z nagrajenimi umetnimi muhami zadnjih nekaj let. Pozdravni nagovor je pripadal predsedniku žirije Luki Hojniku, s strani RZS pa je udeležence pozdravil podpredsednik Igor Kloboves. Ker je bil predsednik RD Jesenice Aleš Mezek zadržan, nas je v imenu gostiteljev pozdravil Darko Dankov in nas pozval, da po uradnem delu prireditve preživimo prijetno ribolovno popoldne na vodah, s katerimi gospodarji ribiška družina. Luka Lukman, član žirije, je pojasnil potek ocenjevanja ter izzive, s katerimi se člani žirije srečujemo. Letos smo namreč ponovno zaznali večje število primerov, ko so vezalci poslali v ocenjevanje le en primerek umetne muhe za posamezno kategorijo in ne dveh, kot to zahtevajo pravila in kot vselej navajamo v razpisu prvenstva. Te izdelke smo žal morali diskvalificirati, kar je v primeru izredno lepo izdelanih kreacij seveda velika škoda, tako za natečaj, kot za vezalca samega.

Zaključek MVK, Jesenice, Sava Dolinka, 15.06.2019-1-2

Predsednik žirije Luka Hojnik je nato s pomočjo fotoprojektije predstavil nagrajene muhe in s podpredsednikom RZS najboljšim vezalcem podelil unikatne diplome, ki jih je, kot vsa leta doslej, skrbno izpisal Igor Holy. Vezalci so prejeli tudi fotografijo svojega izdelka ter nagradne dovolilnice za slovenske reke, ki so jih prispevale ribiške družine.

Rezultate ste si že lahko ogledali v junijski številki Ribiča in jih na tem mestu ne bom ponovno navajal.

Po uradnem delu smo v prijetnem vzdušju nadaljevali z druženjem in izmenjavo izkušenj. Ker sem omizje delil z letos nagrajenim vezalcem, Marijem Kozino s Hrvaške, ki je poleg glavne nagrade, vezalne ga primeža našega mojstra Draga Keržiča, prejel še nekaj drugih nagrad v različnih kategorijah, sva govorila o njegovih začetkih, rojstnem mestu Trilju in najljubših vodah ter seveda o njegovih uspehih in nagradah, ki jih je osvojil do sedaj. Moram povedati, da sva se že srečala leta 2002 na Gacki na Hrvaškem, kjer je bila razglasitev najboljših vezalcev, ki ga je organiziral Sportski ribolov pod imenom Mustad open. Takrat je Marijo prvič sodeloval na vezalskem natečaju in tudi osvojil svojo prvo nagrado. Začetki njegovega vezanja sicer segajo kakšnih 30 let nazaj, ko je svoje prve posnetke žuželk naredil kar brez primeža. Pri tem mu je

Letošnja glavno nagrado je izdelal in podelil priznani Slovenski izdelovalec ribiške opreme **Drago Keržič**. Posebno, pozlačeno izvedbo vezalnega primeža, ki je plod dolgoletnega raziskovanja in dodelave njegovega prvega primeža, ki ga je izdelal že davnega leta 1981. Ves ta čas je Drago, po izobrazbi strojni mehanik, izpopolnjeval in izboljševal vse pripomočke, ki jih potrebuje tako vezalec pri izdelavi svojih kreacij kot tudi muharji pri ribolovu. Vezalni in muharški

pribor je pod blagovno znamko Sava na tržišču že skoraj 40 let, kar na trgu, ki je zasičen z izdelki velikih in močnih podjetij, veliko pomeni. Tem megaproizvajalcem Drago že leta konkurira z znanjem in kakovostjo, ki je povsem primerljiva izdelkom »velikih«. V imenu muharsko vezalske komisije se mu še enkrat zahvaljujem za sodelovanje. Prepričani smo, da bo njegov primež tudi Mariju omogočil izdelavo še kakšne zmagovalne kreacije.

bil v oporo mentor, ki je vse svoje muhe vezal ob reki Cetini, prav tako ročno. Nekaj dlak različne barve, nit za vezanje in petelinje pero ter veliko ročne spretnosti in muha je bila narejena. Tudi prvi primež si je Marijo naredil kar sam, kar je seveda olajšalo izdelavo njegovih stvaritev, ki so ob reki Cetini zelo ljubljene.

Po kosilu smo se vezalci in njihovi spremljevalci odpravili na ribolov, ki ga je organizirala ribiška družina Jesenice. Čeprav je bila Sava Dolin-

udeležencev brez dvoma vtisnilo v spomin, saj je bilo ujeta kar nekaj lepih primerkov najbolj žlahtnih predstavnic ribjega rodu.

V letih, ki so pred nami, bomo člani komisije nadaljevali z aktivnostmi za ohranitev in izboljšanje ugleda ter podobe prvenstva, pri čemer seveda pričakujemo izdatno podporo vseh teles RZS, posebej tistih, ki so zadolžena za promocijo. Poskušali bomo razširiti promocijo prvenstva v ribiških in ostalih

s takšno tradicijo gotovo zasluži. Natečaj že najdete na družbenih omrežjih, tako na Facebooku kot tudi na Instagramu. Pripravljamo tudi promocijski video o natečaju, njegovi zgodovini, sedanosti in prihodnosti ter povezavi vezalskih veščin z uspehom pri muharjenju. Še vedno aktivno iščemo primerno lokacijo za vitrine z nagrajenimi muhami, ki so sedaj v prostorih RZS, cilj pa je, da jih postavimo na ogled javnosti, po možnosti v katerem od muharskih središč Slovenije.

Za konec se zahvaljujemo tudi vsem ribiškim družinam, ki so prispevale ribolovne dovolilnice v nagradni sklad letošnjega prvenstva. Obenem pa pozivam vse, ki še niste poslali svojih izdelkov na naš natečaj, in tiste, ki ste se že udeleževali naših natečajev, da se nam pridružite tudi naslednje leto, na 33. odprtem prvenstvu. Rok za oddajo vaših izdelkov je 31. januar 2020. Veseli bomo vaše udeležbe, hkrati pa boste s tem lahko postali tudi del stoletne tradicije vezanja umetnih muh na Slovenskem.

Vladimir Mikec, fotografije: Luka Hojnik

Zaključek MVK, Jesenice, Sava Dolinka, 15.06.2019-64

ka malo manj bistra, smo se ob njej družili vse do poznih večernih ur. Reka, prekrasna alpska pokrajina in muharjenje na njenih bregovih, se bo marsikateremu od sodelujočih

medijih, doma in v tujini. Komisija bo z brošurami sodelovala na vseh muharskih sejmih, ki se jih bo udeleževala RZS. Izdelali bomo sodobno spletno stran, ki jo natečaj

IZBERITE SI NAJUSPEŠNEJŠI DAN ZA RIBOLOV

NA OSNOVI HERSCHLOVEGA VREMENSKEGA KLJUČA VAM SVETUJEMO NAJPRIMERNEJŠE DNI ZA USPEŠEN RIBOLOV:

2019	☾ ○ ☽ ●																														
SEPTEMBER	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
SALMONIDI	○	○	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	○	○	○	○	
CIPRINIDI	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	
2019	☾ ○ ☽ ●																														
OKTOBER	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
SALMONIDI	○	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	○	○	○	○		
CIPRINIDI	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	△	

LEGENDA: SALMONIDI ● DOBER UL OV ○ SLAB UL OV CIPRINIDI ▲ DOBER UL OV ▲ SREDNJI UL OV △ SLAB UL OV

Prvakoma Klemenu in Robertu se je pridružila Klementina Križanec

Na svetovno priznanem tekmovališču, ki so ga marljivi člani Ribiške družine Sevnica pred nekaj leti zgradili na brežini reke Save, so se na dvodnevem tekmovanju za naslov državnega prvaka v lovu rib s plovcem pomerili mladi tekmovalci iz raznih krajev Slovenije.

Tekmovanja se je udeležilo največ tekmovalcev iz Zveze ribiških družin Celje, sodelovalo je kar osem mladih. RD Radgono je zastopalo pet tekmovalcev, ZRD Ptuj štirje, RD Brestanico - Krško dva, Velenje dva, RD Lendavo, Mozirje, Novo mesto, Slovensko Bistrico, Radeče in Radlje ob Dravi pa po en tekmovalce.

Sodelujoče ZRD in RD si prav gotovo zaslužijo pohvalo, saj so poskrbele za mlade tekmovalce in jim omogočile tekmovati na najvišjem državnem prvenstvu. Ob tem je treba povedati, da so si tekmovalci že na predhodnih izbirnih tekmovanjih izbrali možnost nastopa na DP.

Uradni del DP se je začel v prijetnem junijskem jutru na zbornem mestu ob sotočju reke Mirne in Save pri Gostišču Felicijan.

Lepo je bilo videti jutranji »vrvež« mladih ribičev, kako s pomočjo svojih trenerjev, vodij ekip ter drugih družinskih spremljevalcev družno pripravljajo krmo za privabljanje rib, delijo vabe v nameri, da bi ujeli čim več rib ter tako dosegli želeni cilj tekmovalnega dne.

Po žrebanju tekmovalnih mest se je zaslislal znani vzklík: »Tekmovalci, zbor!« Že je sledil prijazen nagovor predsednika RD Sevnica Sandija Kosmača in vodje tekmovanja Tonija Stritarja, ki je med drugim opozoril tekmovalce na spoštovanje tekmovalnega pravilnika ter predstavil na tri dele porazdeljeno tekmovalno traso. To je pomenilo, da bodo določene skupine tekmovalcev v posamezni kategoriji (U-15, 20 in 25) tekmovala ločeno v svojih izžrebanih sektorjih in lovnih mestih.

Po končanem uvodnem delu smo se odpeljali v bližnje Orehovo na že omenjeno tekmovalno traso. Tekmovalci so na sodnikov znak zasedli izžrebana mesta, raztegnili ribiške palice ter pripravili še drugo obvezno opremo.

Počasi tekoča Sava je skrivala tisti pravi odgovor, ki bi ga želel slišati sleherni mladi ribič: ali bo tokrat

Z jutranjim zborom udeležencev se je začelo dvodnevno DP.

ribam prijal okus pripravljene krme za njihovo privabljanje, bo vaba na trnku prava.

Globoke misli je kar naenkrat prekinila sodnikova piščal, ki naznanja začetek krmljenja in nekaj minut pozneje začetek tekmovanja. Ob tem smo bili priča izjemnemu tehničnemu izvajanju ribolovnih veščin dobro pripravljenih in zavzetih mladih tekmovalcev. Med njimi so tudi tokrat sodelovala pogumna dekleta, ki so si zelo uspešno prizadevala za osvojitve najvišje državne lovorike, kar potrjujejo doseženi končni rezultati letošnjega DP.

Znano je, in to se je potrdilo tudi tokrat, da je v vročem poletnem času ulov rib slabši kot pri povprečnih dnevniških temperaturah. A navkljub zahtevnim ribolovnim razmeram so vsi tekmovalci imeli srečen dan.

Klemen Rožič - Šoštar, Klementina Križanec in Robert Kolegar zmagali v svojih kategorijah

V kategoriji U-15 je naslov državnega prvaka osvojil trinajstletni Klemen

Rožič - Šoštar. Uspelo mu je ponoviti lanski dosežek in tako ubraniti ter ponovno osvojiti najvišjo državno lovoriko v najmlajši starostni skupini mladih tekmovalcev v LRP.

Uspelo mu je zmagati v obeh tekmovalnih dneh. Za ponovni dosežek je skupno prejel le dve negativni točki, ujel je 5.761 g rib.

Za izredni dvodnevni tekmovalni dosežek si zaslužijo čestitke tudi drugouvrščeni Žan Bastl (3 NT in 1.869 g rib) iz ZRD Celje, tretjeouvrščeni Aljaž Ružič (4 NT in 3.467 g) iz RD Radgono ter vsi drugi, ki so se udeležili tekmovanja.

V kategoriji U-20 so za prvo mesto tekmovali le štirje fantje in dve izvrstni tekmovalki. A navkljub maloštevilni udeležbi so omenjeni prikazali izredne veščine v lovljenju rib.

Še posebno je bila srečna Klementina Križanec iz RD Slovenska Bistrica, saj ji je po treh doseženih drugih mest na prejšnjih DP tokrat uspelo prepričljivo osvojiti naslov državne prvakinje v zelo izenačeni konkurenci izvrstnih tekmovalcev. Klementina je za dosego državnega naslova prejela

Zbrane je nagovoril predsednik RD Sevnica, Sandi Kosmač.

Najuspešnejši tekmovalci U-15 so (z leve): drugo mesto Žan Bastl, državni prvak Klemen Rožič - Šoštar in tretji Aljaž Ružič

Najboljši v kategoriji U-20 so (z leve): drugouvrščeni Matic Grivec, državna prvakinja Klementina Kržanec in tretjevrščena Sara Hauptman

Najuspešnejši v kategoriji U-25 so (z leve): drugouvrščeni Miha Jezovšek, prvak Slovenije Robert Kolegar in tretji Tom Čopar

Branko Zelič je imel zaključno besedo ob podelitvi medalj in pokalov najboljšim.

skupno 3 NT in 3.777 g ujetih rib. Matic Grivec iz ZRD Celje je osvojil drugo mesto (5 NT in 3.605 g), tretje pa Sara Hauptman (6 NT in 3.309 g) iz RD Brestanica - Krško.

Dosežene skupne teže ujetih rib posameznikov dvodnevne DP so dokaz zelo zahtevnega ribolova na že omenjeni tekmovalni trasi. Slednje je znala izkoristiti nova državna prvakinja Klementina. Ob tem moramo pohvaliti tudi preostale, če ravno malo manj uspešne, a vztrajne mlade tekmovalce, ki si za doseženo zaslužijo naše priznanje.

V kategoriji U-25 nas je prijetno presenetilo število sodelujočih tekmovalcev, saj se je glede na lansko udeležbo DP tokrat podvojilo. Za presenečenje je poskrbel še lanski državni prvak v kategoriji U-20 Robert

Kolegar iz ZRD Ptuj, ki je tokrat prvič nastopil v kategoriji U-25 in gladko zmagal. Za dve točki je premagal svoja nasprotnika Miho in Toma, pa tudi večkratnega reprezentanta in državnega prvaka Aleksa.

Novi državni prvak je na dvodnevem DP v LRP prejel 4 NT in ujel 6.972 g rib. Drugo mesto je osvojil Miha Jezovšek (6 NT in 6.627 g) iz RD Radeče, tretje pa je pripadlo Tomu Čoparju (6 NT in 6.597 g) iz RD Mozirje.

Ob zaključku letošnjega državnega prvenstva mladih je član upravnega odbora in predsednik Tekmovalne podkomisije LRP pri RZS, Brane Zelič, namenil pohvalne besede organizatorju RD Sevnica in tudi udeležencem omenjenega DP.

Jože Šmejc

60 LET RD VISOKO

Srečanje na Tavčarjevi domačiji

Proslavo 60 let delovanja Ribiške družine Visoko v Gorenji vasi so domači ribiči pripravili na Tavčarjevi domačiji na Visokem, v okolju, ki je silno pomembno za zgodovino ribištva v Poljanski dolini. Kozolec pred domačijo je priljubljeno prizorišče številnih družabnih srečanj na tamkajšnjem območju in daje zaščito pred dežjem in soncem, kar je bilo tokrat več kot primerno, saj nas je sredi dopoldneva presenetila poštena ploha, kar pa ni motilo poteka proslave. Delno lepo obnovljen Tavčarjev dvorec z razstavo, poročno dvorano in gostinskim lokalom je še dodatno pričaral svečani ambient. Organizatorjem je uspelo pripraviti proslavo v času odmevnega praznovanja 100-letnice Visoške kronike, ki je doživelo vrh dan prej.

Tokratno srečanje ni bilo namenjeno samo proslavi RD Visoko, ampak tudi rednemu letnemu zboru predstavnikov ZRD Ljubljana, zato je bilo število gostov temu primerno. Organizatorji so za goste iz ZRD pripravili ogled bunkerjev iz Rupnikove linije na Žirovskem vrhu ter ribolov v Poljanski Sori. Ob 12. uri, ko se je proslava začela, je bilo v prostoru pod kozolcem med drugimi gosti opaziti tudi župana Občine Gorenja vas - Poljane, Milana Čadeža, podpredsednika RZS Igorja Klobovesa, predsednika ZRD Ljubljana Slavka Lasnika, člane ZRD Ljubljana, lovce iz LD Poljane in druge. V imenu RD Visoko je prisotne pozdravil predsednik Mirko Horvat in predstavil začetke ribištva v Poljanski dolini, ki segajo v leto 1954, ko so iz Ribarske zadruge Ljubljana ustanovili Ribiško družino Poljane. Pod tem imenom je delovala do leta 1958, ko se je preimenovala v Ribiško družino Visoko. Za datum ustanovitve je bilo več predlogov, obveljal pa je datum vpisa v register društev Občine Škofja loka, in sicer 24. december 1959. Ribolovni okoliš, s katerim sedaj po koncesijski pogodbi gospodari RD Visoko, je bil pred drugo svetovno vojno v upravljanju različnih zakupnikov, med katerimi je bil tudi pisatelj Ivan Tavčar, ki ga je do svoje smrti l. 1923 aktivno upravljal. Po njegovi smrti je skrb za revir vse do konca druge svetovne vojne prevzel njegov sin. Njegove ribiške palice so bile razstavljene tudi na proslavi 60-letnice RD. Med začetnike športnega ribolova v poljanski dolini štejejo predvsem znamenitega Ivana Franketa, rojenega v Dobju pri Poljanah, ki je kot gost takratnega zakupnika Ivana Tavčarja pogosto muharil v Poljanski Sori. Profesor Franke je pripravil tudi osnovo za prvi Ribarski zakon (leto 1888), ki je ribolovne vode na

Proslavo 60-letnice je obiskalo kar nekaj ljudi

Tavčarjeve ribiške palice, stare 100 in več let

Kranjskem razdelil na revirje, s katerimi so upravljali zakupniki. Veljavo navedenega zakona so leta 1937 razširili na celotno Slovenijo. Franke slovi kot pisec

strokovnih knjig in tudi kot začetnik strokovnega ribogojstva, saj je leta 1883 pomembno prispeval k prvi pravi ribogojnici v Poljanah. Po drugi svetovni vojni je bilo v Sloveniji ustanovljenih 13 ribiških enot, s katerimi so upravljale ribarske zadruge, katerih člani so ribe lovili, prodajali na trgu in skrbeli za poribljavanje. Šele leta 1954 sprejeti ribiški zakon je omogočil ustanavljanje ribiških družin, ki so brez odškodnine dobile možnost upravljanja s svojim okolišem. In med njimi je tudi RD Visoko, ki nadaljuje tradicijo ribištva v Poljanski dolini, ki so jo začeli in pisali poljanski rojaki.

Predsednik RD, Mirko Horvat, je pozdravil vse zbrane

Tudi predsednik ZRD Ljubljana, Slavko Lasnik, je spregovoril nekaj besed

Podpredsednik RZS, Igor Kloboves, je RD Visoko podelil jubilejno listino

Prisotnim ribičem je podelil znake in priznanja Ribiške zveze Slovenije:

znak mladi ribič:	Matic Primožič
znak za zasluge:	Miloš Arnolj, Zvone Bašelj, Drago Stanonik, Klemen Šifrar, Emil Žaubi, Miha Dobrajc
red za zasluge III:	Mirko Horvat
red za zasluge II:	Janez Prostor, Franc Dolenc, Florijan Tušar, Andrej Tomin, Matjaž Moder, Miha Debeljak, Janko Bogataj
red za zasluge I:	Viktorija Molinaro
plaketa RZS :	Janez Demšar, Vlado Potrč, Marjan Šifrar

RD Visoko sedaj šteje 59 članov, med katerimi je kar 12 mladih iz osnovnih šol v Poljanah in Gorenji vasi, ki jih je s svojim zagnanim delom pridobil mentor Andrej Tomin. Družina je članica coneskega odbora porečja Sore (RD Žiri, RD Medvode, RD Škofja loka, RD Železniki), članica ZRD Ljubljana, ki obsega širše območje Ljubljane in članica Ribiške zveze Slovenije kot krovne organizacije. Ribolovni okoliš RD Visoko spada v srednjesavsko ribolovno območje in obsega Poljansko Soro od jezua na Hotavljah, kjer meji na RD Žiri, do mostu na Logu, kjer meji na RD Škofja Loka. Ribiči lahko lovijo potočno postrv in šarenko, sulca, lipana, mreno in klena. Poljanska Sora z nekaterim pritoki je v posebnem varstvenem področju Natura 2000, kar naj bi zagotavljalo dodatno zaščito okolja, a žal ni povsem tako. Predsednik RD Visoko Mirko Horvat se je ob koncu govora zahvalil vsem gostom za obisk in se posebej zahvalil sponzorjem, ki so prireditvev omogočili ter povabil goste k besedi. Župan Občine Gorenja vas - Poljane, Milan Čadež, je pozdravil prisotne in članom RD Visoko čestital za uspešno delo v minulih desetletjih. Poudaril je vlogo RD pri ohranjanju čistega okolja in pospeševanju turizma v dolini. Predvsem okolje je tisto, ki nudi zadovoljstvo ljudem, ki prihajajo na ogled prireditvev, počitnice, nedeljske izlete ali na ribolov. Veseli ga, da se mladi vključujejo v vrste ribičev, saj to pomeni velik korak k zdravemu življenju in navadam. Posebej je zadovoljen, da bosta v dveh dneh na Visokem dve pomembni prireditvi, 60-letnica ribiške družine in 100-letnica Visoške kronike. Ob zaključku je pohvalil odlično organizacijo proslave in RD Visoko zaželel uspešno delo v prihodnje. Predsednik ZRD Ljubljana Slavko Lasnik je v simpatičnem stilu izrazil zadovoljstvo, da prisostvuje 60-letnici RD Visoko v takem prijetnem okolju. Pohvalil je tradicionalno dobro delo z mladimi, ki mora prinesiti rezultate, ker je žal starostna struktura tudi v RD Visoko, kot v večini ribiških družin, neugodna. Zaželel jim je, da bi uspešno opravili ribiški izpit in postali aktivni člani ribiške družine. Opozoril je, da lik ribiča, ki ga

vidimo ob vodi s palico in klobukom na glavi, ni nekdo, ki je prišel le odnesti ribo, ampak je ribič z ribiškim izpitom, ki spoštuje pravila v vodi in ob njej. Z obžalovanjem je govoril o vse večjih ekoloških težavah, kot so izsekavanje brežin, posegi v struge rek in potokov ter seveda ribojede ptice. Omenil je tudi pomembnost združevanja v ZRD in RZS, ker težave lahko omilimo le s skupnim pristopom. Na koncu je čestital RD Visoko za visoki jubilej, vsem prisotnim zaželel prijetno druženje in predsedniku Horvatu predal jubilejno torto, ki je zaščitni znak podobnih praznovanj. Ribiško zvezo Slovenije je zastopal podpredsednik Igor Kloboves, ki je pohvalil organizatorje za vzorno organizirano proslavo z obsežnim programom. Sezona praznovanj okroglih obletnic ribiških družin se končuje in omenjena je ena zadnjih. Povedal je, da razume težave ribiških družin pri prizadevanjih za okolje, v katerem delujejo, saj država s koncesijsko pogodbo družine zavezuje, po drugi strani pa ne sankcionira vseh tistih, ki dejansko posegajo v okolje. RD Visoko se je zahvalil za uspešno delo, čestital za 60-letnico in ji podelil visoko priznanje, plaketo z jubilejno listino.

Mentor mladih ribičev in predsednik NO RD Visoko Andrej Tomin je eden izmed članov RD Visoko, ki so s svojim delom zaznamovali minula leta. Je legenda ribištva v Poljanski dolini, domačin iz Poljan, učitelj, ekolog in še kaj

Delo z mladimi

Ribiči si od leta 1958, zato so tvoje izkušnje na tem področju izjemne. Redki so še živi ribiči iz generacije, ki je začela ribariti s teboj. Živel si v neposredni bližini Poljanske Sore: kakšna sta reka in okolje ob njej sedaj?

Neverjetno je, kako se je v zadnjih dvajsetih letih stanje ob in v reki poslabšalo. Tudi po zaslugi številnih ureditvenih posegov se je postala nizka in enolična, tolmuni so izginili, ni zadrževalnikov, brežine se utrjujejo s kamnometi in se nenadzorovano izsekujejo in voda se pregreva. Vse naj bi bilo bolje urejeno, a za koga. Potočna postrv, ki jo je bilo včasih povsod mogoče ujeti, se pomika v zgornji del reke in jo je v letnih bilancah ulova že težko najti! Izjemno se je povečalo število ribojedih ptic ob vodi (siva in bela čaplja, raca žagarica, kormoran pozimi), ki plenijo tako po P. Sori kot tudi pritokih.

Si mentor mnogih generacij mladih ribičev. Delo z mladimi imaš že v krvi, saj si vse življenje deloval kot pedagog na različnih šolah. Kako je pridobiti mlade za članstvo v RD, če vemo, da živimo v času pametnih telefonov, računalnikov, tablic in še česa?

Z mentorstvom sem pričel pred devetnajstimi leti v okolju, ki ga najbolj poznam, to je v Poljanah in Gorenji vasi. Vodstvu obeh osnovnih šol sta pokazali obilo razumevanja za moje delo in tako je še sedaj. Na obeh šolah ob primernih dnevih (Dan zemlje, Dan vode, Ekološki dan) organiziram razstavo preparatov rib, ribiškega pribora in pojasnim vlogo in naloge RD. Učence od 4. razreda naprej, ki jih ribolov zanima, povabim na izobraževalne dneve, kjer spoznamo načine ribolova in jih pripravim na ribiški izpit. Po vpisu v srednje šole ostane dijakom manj časa za ribolov, ker se jih precej začasno preseli v večja mesta ali pa se v šole vozijo. Vseeno pa jih ob prostem času še vedno vidim za vodo.

Govoril si, da je bilo pred 30 leti in več preprosto ujeti ribo. Prijem lipana je bil zelo pogost, od 45 do 50 cm jih je bilo po celotni strugi dovolj. Kako je sedaj?

Lipani velja po Evropi in tudi drugod za najlepšo ribo, za katero se velja posebej potruditi. Zakaj izginja? Tujci, ki prihajajo na našo Soro, praviloma spuščajo ribe, tako da ne vplivajo na stalež lipana. Tudi v bilancah RD o ujetih ribah se lipan kaže le v manjšem številu. Kako, da ga je sedaj težko ujeti, pa je drugo vprašanje. Mogoče na to vpliva spremenjeno okolje in onesnažena voda, na kar je lipan posebej občutljiv. Pogled na razstreseno gnojnico do roba reke ni posebej razveseljiv!

Evropski trendi narekujejo vrnitev izključno domorodne ribe v reke. Ali je to izvedljivo, če vemo, kakšne težave so z ugotavljanjem domorodnosti rib v slovenskih rekah.

Vlagati je potrebno vse vrste rib, seveda pa se je treba vprašati, ali kvaliteta vode in okolja vlaganje določenih vrst rib sploh še dovoljuje. Ribiči pač hodimo loviti ribe zato, da uživamo pri ribolovu in lepi okolici. Če bo voda prazna, ne bo ne ribičev ne ribiških družin. Zato je za obstoj ribištvu pomembno vlagati tudi jalovo šarenko za na trnek, ker po večurnem brezuspešnem iskanju merske potočne postrvi ali lipana pač zadosti posameznikovi ribiški strasti.

Poznaš načrte glede spremembe struge P. Sore v Poljanah, kjer naj bi temeljito prestavili reko. Ali se spomniš, da je reka kdaj tekla drugje, kot so navedli v utemeljitvi posega?

Od malega sem živel v Poljanah ob Sori, vendar se ne jaz ne sosedje ne spomnimo drugačne struge. Voda je ob nalivih narasla, se razlila in potem upadla. Včasih so bila dovoljena različna polja, sedaj poskušajo vodo umiriti in usmeriti s kamnometi in tako zaščititi obdelovalno zemljo. Žal vsaka sprememba struge prinese določene posledice. Za ribiče negativne, ker bo na tem odseku po dosedanjih izkušnjah regulacije v Gorenji vasi življenje za ribe za nekaj časa uničeno. In to v Naturi 2000!

Gospodarjenje v RD

Nasledil si Janeza Demšarja, ki ti je po tvojih besedah pustil zelo urejene razmere. Kaj se je spremenilo v času tvojega gospodarjenja?

Imam odlično ekipo sodelavcev, s katero se lahko lotimo vsake akcije ne glede na vreme ali letni čas. Z veseljem se tudi družim v našem domu in ravno to je tisto, kar nam daje dodatno veselje. Za stanje v vodi se trudimo, da bi bilo boljše, vendar žal ni vse odvisno od nas. Koncesijska pogodba, po kateri gospodarimo z reko v območju Natura 2000, nas zavezuje, obenem pa ugotavljamo, da je naš vpliv na dogajanja v reki in ob njej minimalen. Posege, na katere opozarjamo s prijavi na pristojnih organih, obravnavajo z zamudo ali pa jih sploh ne. Tu bi bilo treba marsikaj spremeniti oz. urediti.

Značilni pokriti most, v ozadju mlin

Verjetno si navajen na večne pripombe ribičev, ki bi želeli uloviti več različnih vrst rib in nasploh loviti boljše. Kako jim ustreči?

Zagotoviti primerno pestrost ribjega fonda v P. Sori je zelo težka naloga, posebej če bi želeli imeti ribjo populacijo, kot je bila pred 30 leti, kar nekateri želijo. Opažamo izginjanje potočne postrvi v celotnem toku, čeprav jo redno vlagamo le nad Gorenjo vasjo, kjer je voda še sorazmerno hladna in čista, prav tako lipana. Tega je za vlaganje precej težko dobiti, zato nas veseli, da opažamo dobro drst te za ribolov izredno privlačne ribe. Da bi zadostili željam ribičev na območju od Gorenje vasi do Loga, redno vlagamo sterilno šarenko, kar je tudi možen razlog za povečano populacijo sulcev, ki se sicer pri nas dobro drstijo. Naša želja je povečati populacijo podusti, ki so bile včasih lovne ribe v našem revirju, sedaj pa jih skoraj ni več.

Kot gospodar RD odlično poznaš primer-

Franc Dolenc – Frenk je gospodar RD Visoko, organizator izlovov, vlaganj, čistilnih akcij, piknikov, druženj in še marsičesa drugega.

Revir RD Visoko

navzgor, sem zapenjal veje za seboj in ovire v vodi, uspeha pa ni bilo. Popravil mi je držo palice in mete ter mi dal ustrezne muhe. Tedaj se je začelo! Skoraj ni bilo dneva, da ne bi ujel kar nekaj lepih rib. Posebej lipanov je bilo veliko, ker je bila voda čista in okolica lepa! Sedaj je reka ista, vendar hitrejša, ni skrivališč za ribe, struga je nizka in ravna. Ponekod so reko brez potrebe razširili in jo obdali z kamnometi,

tam ni več dreves, ki bi senčila vodo, tako da ni čudno, da se reka pregreva in nekatere vrste rib izginjajo oziroma se pojavljajo le v zgornjem toku. Zato so posegi v vodo preveč kočljivi, da se jih posluževali vse povprek in opravičevali z raznimi izgovori. Tu mislim predvsem na spremembo struge pod Poljanami, kjer so odpovedali pristojni zavodi, ki takega posega v Naturo 2000 ne bi smeli dovoliti!

Kot si povedal, kar veliko loviš. Je ribo sedaj težje ujeti kot včasih?

Sem velik ljubitelj muharjenja v P. Sori, vendar nisem nikdar lovil ribe le za prehrano. Vzel sem ribo ali dve, včasih tudi nobene, čeprav so dobro prijemale. Sedaj je potrebno prehoditi kar nekaj kilometrov, da najdeš ribo in še to skoraj izključno šarenko. Lipani so redki, nekaj več jih je nad Gorenjo vasjo, vendar je tam tudi koncentracija ribičev, ki kupijo dovolilnice, največja. Mogoče bi morali vložiti več lipanov, čeprav so mladice drage, ker tudi drst ni tako močna, kot je bila včasih. Izpostavil bi še zaščitene ribojede ptice, ki pridno zobljejo dragocene ribe, ki jih vlagamo. Čaplje so bile včasih za nas domačine atrakcija, sedaj pa se jih pojavi na travnikih in bregovih reke tudi po 20 in več naenkrat.

Vodenje ribiške družine

Predsednik si postal v času, ko je postalo gospodarjenje in tudi vodenje ribiških družin kar zahtevno opravilo. Kaj te je vodilo k tej odločitvi?

Že kar nekaj časa živim v Gorenji vasi pa tudi prej sem tu služboval, tako da sem imel priložnost spoznati tukajšnje ribiče in z včlanitvijo v RD Visoko tudi sodelovati z njimi. Ko so mi predlagali vodenje družine, se mi ni bilo težko odločiti. Sestava upravnega odbora je

taka, da zagotavlja uspešno delo in tudi prijetno druženje. Tudi članstvo družine v conskem odboru, ZRD Ljubljana in RZS je urejeno in zagotavlja kvaliteto in strokovnost delovanja.

Z vašim revirjem upravljate v skladu s koncesijsko pogodbo, ki vas dokaj strogo zavezuje. Kako je to v praksi?

Mirko Horvat, predsednik RD Visoko v prvem mandatu, izkušen vsestranski ribič s štajerskim poreklom.

Koncesnino redno plačujemo državi kot lastniku, vendar to ne pomeni, da imamo zato tudi primerno zaščito. Dogajanje ob in v vodi spremljamo in o prekrških obveščamo pristojne inšpekcije, ki pa se zaradi zapletenosti postopkov odzivajo prepočasi. Posebej se to pokaže ob urejevalnih posegih v bregove in struge pritokov in reke, za katere ni potrebno naše soglasje, saj nismo stranka v postopku, kot nam modro razložijo. Tu bi bilo potrebno nujno in takoj doseči zakonske spremembe.

Muharjenje je športni trend v vsej Evropi. Kako se to pozna pri vas?

Tudi pri nas se v sezoni muharjenja pojavijo ribiški gostje iz cele Evrope. Največ je Italijanov, vsi pa obiske ponavljajo in pomagajo poživiti tudi turistično dejavnost v dolini. To nas veseli, saj gre v večini za resnično športne ribiče, ki ribe lovijo in spuščajo. Najbolj zaželena riba je lipan, ki je za Soro značilen, in ki je tudi na emblemu naše družine. Redno ga vlagamo, čeprav je ponudba majhna in cena visoka. Potočna postrv žal izginja, predvsem iz okoljskih razlogov, kar je težava večine slovenskih rek.

Uspešno vodenje ribiške družine ti želim še naprej.

*Peter Weibl,
fotografije: Peter Weibl*

na mesta za ribolov, koliko pa pravzaprav loviš?

Muharjenje me ne zanima preveč, rad pa lovim sulca in beličarim. Vesel sem, če se mi pri beličarjenju pridruži vnuk Urban, za katerega sem prepričan, da bo ribič.

Člani v ribiški družini

Si domačin iz Loga pri Poljanah, bil si tudi predsednik RD Visoko, torej revir zelo dobro poznaš. Kakšna je P. Sora sedaj in kakšna je bila včasih.

Član družine sem že od leta 1963, ko sem opravil tudi ribiški izpit. Rad se spominjam tistih časov in tudi pričetka svojega ribolova. Imel sem srečo, da je bil moj mentor bratranec Janez Demšar st., ki je ribolov zelo dobro obvladal. Ko me je prvič vzel s seboj, lovila sva od Poljan

Stanislav Demšar – Slavc je najstarejši aktivni ribič RD Visoko, ki redno muhari, posebno pa se veseli sezone lova na sulce, kjer je bil vedno zelo uspešen.

Stari dolgovi

Na letošnji prvi julij sem resnično težko čakal. Zame malo neobičajno, saj prve dni odprtja ribolova na določeno ribo raje obidem in grem dan ali dva kasneje – kot bi bil vraževeren ali kaj; morda pomislim, da bo za vodo preveč ribičev in podobno. Letos pa sem komajda dočakal dan odprtja lova linja. Zadnje junijske dni sem se bolj ali manj skrival pred vročino in na pravi ribolov nisem niti pomislil. No, razen enkrat, ko sem na Koseškem ribniku z ribiško palico delal družbo dolgoletnemu ribiškemu znancu Tonetu. Na »špicu« sem se mu pridružil šele okoli poldneva, medtem ko je sam začel že zgodaj zjutraj. Dopoldne sem imel kopico neizogibnih opravil, ki so moj ribolov prestavila za nekaj ur, a, kot sem že dejal, tam sem bil za družbo. Če pa bi še kaj ujel, bi bilo toliko bolje.

Na Ronijevo navezo sem lovil nedaleč od brega, kamor sem vrgel še nekaj prostih boljijev različnih okusov, velikosti in barv.

Tone do takrat še ni ujel nič oziroma en krap se mu je snel s trnka tik pred podmetalko in je ta žal ostala suha in to je bilo vse. V nadaljevanju dneva pa je uspel ujeti svojo prvo ribo letos. Krapa, težkega slabih 11 kg, ki ga zaradi živahnosti nisem uspel dobro fotografirati in sva ga raje hitro spustila nazaj v ribnik, kot da bi se z njim igrala in ga ogrožala zaradi ene same fotografije. Tistega vročega ribolovnega dne, ki sva ga zaključila ob 21. uri, nisva več ujela nobene ribe. Že lep čas nisem lovil do tako pozne ure, saj končam okoli poldneva ali pred večerom, ko

me premaga lakota ali naveličanost. Za vodo ne vztrajam cele dni kot некоč, še posebno ne, če se me že zgodaj dotakne ribiška sreča. Ne trdim, da je tako prav, le trenutno tako delujem. Sam sem tokrat ostal brez ulova, bil pa sem vesel Tonetovega.

Ponedeljek, 1. julij

Da imam nekaj neporavnanih računov z linji, že vemo. Letošnji pomladni del lova, vse do lovopusta, sem izpustil, zato sem bil v zadnjih dneh junija že zelo nestrpen. Letos pač ne nameravam ostati brez rdečeoškega v mreži

tako kot lani. Zato je pomemben prav vsak ribolovni dan in zakaj ne bi začel enkrat za spremembo ravno prvi dan odprtja lova na linja. Čim prej ga ujamem, bolje bo za mojo samozavest. Osredotočil se bom na julij, avgust in september, morda še oktober. Vse pa bo še najbolj odvisno od vremena in volje, v precejšnji meri pa tudi od predhodnega uspeha.

V soboto dopoldan sem si ogledal vodo in potencialna lovna mesta za ponedeljkov ribolov. Krnica, Kačji brlog, Ljublanica. Še najbolj me je pritegnila Krnica. Voda je bila sicer dokaj nizka, a

Krnica, linjevo kraljestvo, obsijana z jutranjim soncem.

sem v tistih nekaj minutah opazovanja naštel vsaj deset krapov, ki so ali mirovali ali počasi plavali pod lokvanjevim listjem. Vmes sem opazil nekaj ščukic in amurjev. Linja pa nobenega, vendar vem, da so tam.

Predkrmil nisem, zgolj v času ribolova sem na ribolovno mesto zmetal nekaj sipke krme, konopljinih briketov in tistih za krmljenje krapov. Tudi na koruzo nisem pozabil. Glede pribora in ribolovne tehnike sem izbral plovec, poleg palice za ribolov s klasičnim plovcem sem vzел še pribor za lov na površini. Pričakoval sem, da bom kakšnega krapa ujel ravno na tak način. A kot sem dejal, moj cilj je

se namestil pod košato vrbo, kjer bi me sonce obsijalo šele v poznem popoldnevu, ko bi bilo že nizko na nebu. In tako je bilo. Večji del dneva sem prebil v senci, le nekaj sopare in vročine je občasen vetrič prinesel z bližnjega travnika. Ribolov je potekal precej napeto nekje do 11. ure, ko je prenehala skoraj vsa ribja aktivnost. Pred tem sem imel nekaj akcije. Ko sem zjutraj lovil dve uri na koruzo in se ni zgodilo nič, sem se spomnil na testo. Primerno količino sem ga da, da je plovec poletel iz vode. K sreči je zgrešil vrbove veje in končal v travi. Kaj bi bilo, če bi končal na veji, vsi vemo: trganje in vezanje novega sistema

droben (12 mm premera) plavajoči bojli oranžne barve. Priznam, celoten sistem od krmilnika, predvezi in bojlija na lasu je bil na palici že od lani in še dobro, da je bilo tako. Zakaj, bom napisal v nadaljevanju.

Večer poprej sem iz zamrzovalnika vzел vrečko z zamrznjenimi kostnimi črvi in testo, narejeno iz raztopljenih briketov za postrvi. Oboje je v zamrzovalniku ležalo že nekaj časa in sklenil sem, da bom tokrat vsaj črve porabil v celoti. Za linja je znano, da kostne črve naravnost obožuje, zato so zanj ena najboljših vab, polega kakšne večje glist, ki pa jih tokrat nisem šel nabirat.

Na bregu sem najprej zamešal pol kilograma Baith Tech super G green z vodo in tekočimi dodatki. To je bilo polnilo za ploščati krmilnik Korum Dura. Kmalu pa se mi je obraz malenkost namrščil. Ko sem želel vzeti v roke modelček za polnjenje krmilnika, sem namreč ugotovil, da sem doma pozabil torbico s ploščatimi krmilniki. No, za polnjenje bo dovolj moja roka, če pa bi strgal sistem in izgubil edini krmilnik, ga pač ne bi imel s čim nadomestiti. Da bi bila mera polna, sem pozabil tudi škatlico, v kateri imam nekaj igel za natikanje vabe na las. Brez igle pa res ne gre. »Obstoječi bojli na sistemu iz 10 cm dolge pletenice bo edino, kar bo danes na lasku,« sem nesrečen ugotavljal ter se spraševal, kako je mogoče, da sem tako pomembno drobnarijo, kot je igla za natikanje vabe na lasek, pozabil doma. Sem pač vzел zgolj torbo, v kateri imam po navadi vse pripomočke, pozabil pa sem, da sem na prejšnjem ribolovu lovil zgolj na plovec in s seboj vzел temu primeren pribor, preostalo pa vzел ven, da ne bi prenašal stvari, ki jih ne potrebujem. In tako sem imel s seboj plovce namesto krmilnikov!

Ker sem torej imel samo en sam krmilnik, sem bil pri metu toliko previdnejši. Manjkalo mi je samo še, da bi ga vrgel v kakšne veje in ostal še brez njega. V vodo je padel približno 5 m od brega in potonil na dno. Palico sem položil na stojalo s piskačem, ročaj pa oprl ob breg. Na koleščku ABU Cardinal 77 sem samo še odvil zavoro in vključil piskač. Lovno območje sem nakrmil z briketi za postrvi, premera 8 mm, briketi za krape, premera 4 mm, nekaj konopljinimi briketi in seveda s pol kilograma odmrznjenih kostnih črvov. Najprej sem jih nastreljal približno polovico in pozaneje še preostalo.

Medtem se je že krepko zdanilo. Po navadi stopam po rosnih travah okoli Krnice še v temi, tokrat pa sem šel vsaj kako uro pozneje. Ni me motilo in začuda tudi moja pozabljivost name ni naredila posebno močnega vtisa. Le rahlo me je

Šlajnarica na položaju. Tistega dne se je dvakrat dobro zakrivila.

bil ujeti linja in zgolj njega. Vse drugo je bilo manj dobrodošlo.

In tako sem začel. Ponedeljek, 1. julij; zgodaj zjutraj sem odložil pribor na bregu Krnice in pripravil približno pol kilograma sipke krme. Za na trnek je bila namenjena najprej koruza potem pa, če bi se pokazala potreba, neko že precej staro testo, pripravljeno iz sestavin za ljudsko prehrano z dišavo po zelenem jabolku. V odprt prostor med dvema skupinama lokvanjev sem najprej zmetal nekaj kepic sipke krme, nekaj konopljinih briketov, nekaj briketov za krape, nekaj za postrvi in seveda nekaj zlatih zrn koruze. Nazadnje sem na sredo vsega postavil še vabo. Plovec se je postavil in rdeča antena je bila dobro vidna. Zdanilo se je. Vsedel sem se na stol, položil palico na tla ter se zazrl v vodo. Bilo je obetajoče poletno jutro, dan pa je obljubljal temperature čez 30 °C. Tudi to je bil eden od razlogov, da sem

ter seveda izguba časa. Drugi prijem je bil odličen, vendar je bila riba zapeta le nekaj sekund, nato se je predvrvica vdal. Riba nisem uspel videti, z gotovostjo pa lahko rečem, da ni bil linj.

Kazalo je dobro, saj so se mimo vozili večinoma krapci, veliki do nekaj kilogramov (tudi deset) ter nekaj lepih amurjev. Na gladino sem zmetal nekaj plavajočih briketov, da bi nemara k hranjenju zvalil katerega od krapov, a brezuspešno. Za brikete se niso niti zmenili. Linja pa vse do 19. ure, ko sem prenehal z ribolovom, ni bilo. Spet poraz. Lep začetek sezone, sem pomislil, medtem ko sem pospravljaval stvari v avto in že razmišljal o naslednjem ribolovu.

Četrtek, 11. julij

Deset dni pozneje sem znova stal na bregu Krnice. Za razliko od prejšnjic, ko sem lovil s plovcem, sem tokrat uporabil krmilnik, za vabo na lasu pa

Linj obožuje kostne črve in druge proteinske zalogaje. V njegovem gobčku sta gumijasta posnetka pravih, s katerimi (sicer mrtvimi) sem tudi nakrmil.

Zaradi pozabljivosti sem moral gumijasta kostna črva nataktni neposredno na trnek in ne na lasek, kot je bilo prvotno mišljeno. Linj se je vseeno ujel.

Ta plavajoči bojlji je bil krap dovolj zanimiv, da ga je pobral.

Ribolovno mesto sem nakrmil z briketi za postrv, konopljinimi briketi in briketi za krape. Dodal sem še nekaj zrn sladke koruze. Na drugem ribolovu sem dodal še mrtve kostne črve.

zeblo, tako da je bila stara jopa iz flisa, ki jo imam vedno v avtu, dobrodošla. V tistih dneh je temperatura zraka precej padla, kar je za ribiče na bregu dobro, upal pa sem, da se bo tudi ribam prileglo nekaj svežine po soparnih in vročih dneh in nočeh.

Še preden sem nakrmil ribolovno območje, sem opazil nekaj značilnih mehurčkov, ki se pojavijo na gladini pri ribji dejavnosti na dnu. Kakšen linj je gotovo med njimi, sem upal in si želel. Bil je že skrajni čas, saj se je agonija z linji vlekla že predolgo.

Ko kljub aktivnim ribam po slabi uri ni bilo prijema, sem sistem izvlekel iz vode. K sreči nisem ob nič zapel ali se zapletel in je vse ostalo vsaj še za en met. Poln krmilnik je znova padel na dno, neposredno ob lokvanju, kjer so bile ribe še najbolj dejavne.

Čas je tekel in vse bolj je kazalo, da bom znova poraženec, zmago pa bodo odnesli linji, kot že nekajkrat. »Morda

Oba prijema prvega julija sem imel na testo z vonjem po zelenem jabolku. Vse sestavine zanj so namenjene človeški prehrani.

sem na popolnoma napačnem koncu in bi bilo bolje kje drugje, npr. ob podrtem drevesu na desni?« sem se spraševal in se na stolu prestavil v udobnejši položaj.

Sonce je že obsijalo dobršen del Krnice, ko se je zganil visek na laksu in piskač je na kratko zapiskal. To in nič več. Seveda sem postal pozornejši. Lahko, da se je riba ob laks le podrgnila,

medtem ko je plavala mimo, ali pa je stikala po krmilniku. Vsekakor je bila v bližini in vsak trenutek bi lahko pobrala vabo, ko pa bi se zbodla, bi jo najprej ucvrila v lokvanje, kar je razumljivo; čim prej jo ustavim, tem bolje bo. Za takšne razmere, ko lovimo tik ob rastlinju, so najboljša kolesca s prostim tekom, saj je odziv ribiča veliko hitrejši oz. imamo ribo na zavori praktično v tistem trenutku, ko primemo palico v roke in obenem zavrtimo ročico kolesčka. Z odvito zavoro je nekaj več dela in se je je treba navaditi. Zavore na

Abuju nisem odprl do konca ravno iz omenjenega razloga, da ob prijemu ne bi preveč motovilil okoli nje in doživel kakšno presenečenje. Vseeno pa je krap, težak približno 4 kg, došel vsaj 2 m v lokvanje, preden sem ga uspel ustaviti. Da ni linj, sem bil skorajda prepričan, saj je bila riba premočna in po obnašanju drugačna. Laks je bil vseskozi napet in čez čas je riba sama našla pot iz lokvanja

na plano. Od tam do podmetalke pa ni bilo več daleč. Drenanova šlajnarica je dobro oddelala svoje in si zaslužila mesto na fotografiji poleg ulova. Seveda bi raje videl linja, a se nad krapom vseeno nisem pritoževal; nekaj akcije, s katero sem se ogrel na delovno temperaturo in še malo čez, je vendarle bilo.

Ostal pa sem brez vabe – bojlja. Imel sem sicer druge, a brez igle za natikanje so bili samo neuporabne kroglice. Ni mi preostalo drugega kot iznajdljivos – tako je v ribičiji pogosto. Vabo sem pač moral nataktniti neposredno na trnek in nič drugače. Uporabil sem dva plastična posnetka kostnega črva: enega rdečega in drugega rumenega. Postavil sem ju na hrbtišče trnka, da sta konica in celoten lok ostala prosta, skoraj tako kot bi bila vaba na lasku.

Dobre pol ure pozneje se je piskaç znova oglasil, trenutek za tem pa sem v rokah držal zakrivljeno palico in se spraševal, ali tokrat morda le ni na drugi strani težko pričakovani zeleni lepoteč. Po nekaj zapletih v lokvanju sem bil skorajda prepričan, da je mojega čakanja končno konec, a dokler ribe nisem spravil pod gladino in je z značilnim premetom pokazala svoj zaobljeni rep, nisem bil zares prepričan. Seveda je tedaj nastalo nekaj panike, da se ja ne bi odpel ali se strgal laks. Imel sem srečo in čez kakšno minuto je lep linj zaplaval v podmetalco. Za trenutek sem obstal in pustil njemu in sam sebi nekaj časa, da sva se nadihala in umirila. Linja sem odnesel na blazino za odpenjanje. Drl se nisem od veselja, sem bil pa zelo blizu tega.

Kaj napisati za konec. Znova se je pokazalo, da se vztrajnost obrestuje. Uspeh nazadnje le pride. Koliko je k mojemu prispevala moja pozabljenost na eni strani in dejstvo, da zato nisem paničaril, bi težko presodil. Pravzaprav to niti ni pomembno. Pomemben je linj na blazini. Razumljivo pa je, da je prijel na kostne črve na sipki krmi, saj sem pred tem solidno nakrmil z njimi. Linj je zato brez zadržkov vsesal dva plastična posnetka na trnku in mi prinesel obilico veselja, sebi pa bolečo izkušnjo ostrega trnka, ki bo, upam, kmalu zaceljena. Čeprav velja biti skromen, pa se želje večajo rastejo. Ribiške še posebno. Ko sem tako razmišljal in polnil krmilnik za ponovni met, sem si želel še kakšnega okoli treh štirih, kilogramov.

Nisem vztrajal dlje kot do enih. Nobene akcije ni več bilo. Vse se je umirilo, kot bi ne bilo nobene ribe več v Krnici. A jaz vem, da so.

Lenart Levičar Bahtijari
lenart.bahtijari@t-2.net

OBELEŽITEV DNEVA SLOVENSКИH RIBIČEV

Ribiči na pohodu

Ribiči smo v nasprotju z stereotipnim mnenjem pravzaprav zelo družabni. Morda res nekaj manj željni glasne družbe, kadar za vodo pričakujemo prijem dolgo zalezovane ribe, vsekakor pa smo družabni po ribolovu ali pred njim. S svojim ribiškim uspehom se radi tudi pohvalimo pred družbo – bodisi stanovsko ali povsem običajno. Vemo pa, da je ribištvo obsežna, večplastna dejavnost. Ni zgolj ribolov, kot mnogi mislijo, temveč tudi številne ure, posvečene vlaganju ali izlovu rib, urejanju vodotokov, skrbi za izobraževanje ribičev, skrbi za mlade in njihovem uvajanju v svet organiziranega ribištva, širjenju in promoviranju zdravega, ekološkega mišljenja in obnašanja za vodo – bodisi ribičev bodisi običajnih državljanov in še mnogo drugega. V ta namen ribiči sami organiziramo in pripravljamo številne dogodke, srečanja in prireditve odprtega značaja, radi in z veseljem pa se udeležujemo tudi dogodkov, ki jih prirejajo neribiške organizacije in društva.

Enega takih organizira revija *Modere novice* (soorganizatorja sta Zavod za turizem, šport in kulturo Kamnik in Zavod za šport in rekreacijo Domžale) z namenom povezati občane Kamnika in Domžal na pohodu po pešpoti ob Kamniški Bistrici. Prireditev pod imenom *Pohod ob reki*, ki povezuje, je letos potekala četrtrič zapored in se je med občani dobro uveljavila. To navsezadnje potrjuje približno 2500 udeležencev, ki je letos 14 km dolgo pot prehodilo od Kamnika do Domžal ali obratno. Po celotni poti je bilo nameščenih

kakšnih dvajset postojank, na katerih so se predstavila lokalna društva, organizacije in podjetja, med njimi tudi ribiči ribiške družine Bistrica Domžale z ribiško kulinarčno vsebino.

Le-ti so na ti. piknik prostoru ob reki pri naselju Škrjančevo pri Radomljah udeležencem predstavili delček iz svoje pestre dejavnosti. Nasploh je bila stojnica muharsko obarvana. Veliko zanimanja je požel znameniti vezalec in inštruktor, predvsem pa neutrudni prenašalec spretnosti vezanja umetnih muh, Martin Šircelj, ki

Igra slepi ribolov je pritegnila precej zanimanja. Pravilnost »ribolova« je nadziral član RD BD Salko Ljutič.

Marsikoga so k ribičem pripeljale lepe dišave. Pečena postrv ali ričet; med njima so lahko izbirali.

Za muharske primeže Draga Keržiča je vladalo precejšnje zanimanje.

Gneča pred »delovnim mestom« Martina Širclja

Prvi muharski met pod nadzorom in pomočjo Francija Kolenca

ga je tokrat spremljala tudi soproga. Vezal je muhe, obenem pa zavzeto odgovarjal na vprašanja mladih in tudi manj mladih na temo muharjenja, entomologije, rib in drugega. Marsikdo se je ob tej priložnosti prvič srečal s pojmom muharjenje in z njim povezanim širokim spektrom znanja in spretnosti. Ena osnovnih spretnosti, potrebnih za uspešno muharjenje, je tako imenovani muharski met. Brez njega pravzaprav pravo muharjenje skorajda ni mogoče. Nekateri obiskovalci ribiške postojanke so zbrali pogum in s strokovno pomočjo Francija Kolenca izvedli svoj prvi muharski met. Nekaterim je šlo bolje, drugim manj. Morda bo kateri izmed njih nekoč postal čisto pravi muhar in član katere od naših 64 ribiških družin. Muharsko vsebino je s prikazom delovanja svojih muharskih primežev dopolnil Drago Keržič iz Kranja. Na lični leseni vezalni postaji, ki je bila že sama zase paša za oči, ni manjkalo raznobarnih peres, umetnih materialov in vezalnih niti, ki so vabili

obiskovalce. Drago je vezal muhe in odgovarjal na vprašanja, predvsem v povezavi s svojimi muharskimi primeži, ki jih uspešno izdeluje že vrsto let. V tem času jih je dodobra izpopolnil in se lahko povsem enakovredno merijo z podobnimi izdelki iz tujine. Nekateri pravijo, da so v marsičem celo boljši.

Pri ribičih je tudi lepo dišalo. Nermalokdo se je tudi zato ustavil in si z okusno pečeno postrvjo ali ričetom, ki so ju ribiči delili zastoj, povrnili nekaj po poti izgubljene energije. Preizkusili so se lahko tudi v pikadu in ti. slepem ribolovu. Bolj vedoželjni pa so lahko polistali po kateri od razstavljenih knjig z ribiško oziroma kulinarično vsebino.

Žal delo ribičev, upam, da je takle vtis, ostaja še naprej bolj kot ne skrito tistim, ki se z njim ne ukvarjajo neposredno. Vsaj če je soditi po obisku pri ribičih RD Bistrica Domžale, pa je ribiška dejavnost ravno njim še kako zanimiva. Domžalski ribiči na prireditvi sodelujejo vse od začetka. Letos z njo obeležujejo tudi Dan slo-

venskih ribičev, četudi je le-ta uradno nekaj dni pozneje, 20. junija.

Kot mi je povedal dr. Tomaž Lavrič, tajnik RD Bistrica Domžale, je prisotnost ribičev promocijske narave. Obiskovalce želijo seznaniti s svojim delom in ribolovom tudi na reki, ob kateri poteka pohod. Z obiskom in zanimanjem za njihovo delo so zelo zadovoljni in se tudi po tej poti zahvaljujejo organizatorju za trud, ki ga vsako leto vlaga v organizacijo in izpeljavo tega družabnega dogodka. Na njem z veseljem sodelujejo in si želijo, da bi bilo tako tudi v prihodnje.

No, vsekakor upam, da bo temu tako in bo Pohod ob reki, ki povezuje, še vrsto let povezoval krajane seveda goste od drugod. Kamniška Bistrica bo vsekakor tekla še naprej in prav je, da se ob njej dogaja čim več družabnih dogodkov in morda bo tudi zato v vodi več rib, že tako lepa reka pa še lepša.

Lenart Levičar Bahtijari
lenart.bahtijari@t-2.net

Tabor mladih ribičev RD Velenje 2019

Ribiška družina Velenje je od 21. 6. do 23. 6. 2019 organizirala tradicionalni tabor za mlade ribiče ribiške družine, ki je potekal ob gojitvenih ribnikih in v okolici Škalskega jezera. Mladi ribiči so pokazali, da so vztrajni, saj jih niti deževno vreme ni zmotilo. Večino časa so preživeli ob jezeru, nastanjeni pa so bili v šotoru, ki je bil postavljen za namen prenočevanja v času tabora. Za

Najboljši v kategoriji U-10

prehrano je poskrbel najemnik lokala v ribiškem domu Jernej Šporin; na jedilnik je vedno uvrstil kaj okusnega, seveda po željah udeležencev. Zadnji dan tabora so mladi kljub obilnim padavinam zavzeto tekmovali v lovu rib s plovcem.

Tabora so se udeležili:

- Andrej Tunanovič
- Žan Ucovnik
- Andraž Glinšek
- Uran Stopar Gal
- Matija Bakač
- Gal Tašič
- Luka Tunanovič
- Armin Mehmedović
- Etinej Šimek Šumak
- David Napotnik
- Žan Večko

Udeleženci tabora z mentorji

Najboljši v kategoriji U-10

Na taboru so se mladi ribiči seznanili z naslednjimi vsebinami:

- priprava ribolovnega pribora za ribolov,
- izvajanje ribolova,
- prikaz in izvedba vijačenja,

Na tekmovanju so mladi po kategorijah dosegli naslednje rezultate:

U-10

1. Gal Tašič	3520 g
2. Luka Tunanovič	1677 g
3. Armin Mehmedović	362 g

U-15

1. Andrej Tunanovič	734 g
2. Žan Ucovnik	703 g
3. Andraž Glinšek	312 g

- izvedba tekmovanja za prvaka RD Velenje v kategoriji U-15 in U-20,
- prikaz izvedbe delovanja čuvajske službe,
- prikaz in gojitev rib v okviru RD Velenje,
- konjereja,
- športne in družabne igre (nogomet, kartanje, rokomet).

Namen tabora ni samo spoznavanje tehnik ribolova in lovljenja rib, temveč mlade ribiče tudi seznaniti s pomenom okoljevarstva in etičnega obnašanja do narave in ribjega življa. Le čista in neokrnjena narava omogoča, da so vode polne rib in tega se v RD Velenje še kako zavedamo. Ob vseh aktivnostih smo tako mlade ribiče ozaveščali o pomenu čiste in neokrnjene narave. Pri izvedbi tabora so aktivno sodelovali Aleksander Rožman, Ivan Kumer, Štefan Ucovnik, Niko Vivod, Jože Šumah ter Franc Ružič.

Tabor je minil prehitro. Udeleženci so bili veseli, da so preživeli nekaj nepozabnih dni v ribiškem druženju in spoznavanju ribiških veščin. Za dobro izvedbo tabora in da je minil brez neželjenih dogodkov, so zaslužni mentorji mladih ribičev Aleksander Rožman, Ivan Kumer in Štefan Ucovnik.

*Niko Vivod,
fotografije: Franc Ružič*

V razmislek

Brez dvoma je voda vir življenja. Na zemlji pa ni enakomerno porazdeljena. K sreči je Slovenija bogata z vodo, s pitno pa delamo zelo nepremišljeno. Po svetu je neobičajno, da iz vsake pipe priteče pitna voda, da se z njo umivamo in celo izpiramo stranišče. Niso daleč časi, ko pitne vode v plastenkah nismo poznali. Zdaj pa je v plastenkah marsikje postala kruta realnost.

Da v vodnih zajetjih ni več povsod dovolj neoporečne pitne vode, smo najbolj »zaslužni« sami. Če pogledamo vodni krog: padavine – vodotoki in podtalnica – jezera in morje – izparevanje – oblaki – padavine. V tem krogu voda pobere vso nesnago: prah in umazanijo v zraku, na površinah in na poti v podtalnico gnojila, škropiva, pesticide, gospodinjsko in industrijsko nesnago. Vse to se nam potem kot bumerang vrne na mizo.

Vodotoki so odlično »transportno sredstvo«, ki s seboj nosijo tudi negativne posledice civilizacije. Tudi z njimi pogosto ravnamo nepremišljeno in neodgovorno. Upravljalci voda, predvsem pa politiki, pogosto mislijo na ekonomske interese (hidroelektrarne), premalo pa na naravo in dolgoročne posledice za naravo in človeka.

Seznamimo se s posledicami gradnje hidroelektrarn. Naj bo takoj jasno, da hidroelektrarn brez posledic na okolje ni. Najmanjša škoda so lokalne podnebne razmere (pojav megle) in nepovratno uničenje habitata. Ne smemo pozabiti na prekinitev selitvenih poti za ribe. Redke so ribje steze, še redkeje pa so učinkovite. Za vsakim zajetjem se začne nabirati mulj, ki v desetletju ali dveh zelo zmanjša količino zajete vode in izkoristek elektrarne. Nanos blata in bioloških ostankov za ogrado počasi razpada, ob gnitju pa zmanjša količino kisika v vodi. To zelo vpliva na ribjo populacijo. Za primer naj bosta Zbiljsko in Trbojsko jezero. Nekdaj salmonidne vode so se spremenile v ciprinidne. In to geološko gledano v zelo kratkem času. Zaradi razpadanja postane blato za jezom strupeno. Posledica dviga podtalnice zaradi jezov je tudi onesnaženja vode v vodnih zajetjih. Prav zanimivo je, da ni nikjer kronološkega prikaza analize pitne vode v Sloveniji.

Najboljši pokazatelj kakovosti vode so ribe, ki so le eden od členov v prehrabni verigi. To so vedeli že naši predniki, ki so ribe dajali v »šterne« in z njimi preverjali kakovost kapnice.

Dovžanova soteska

Slap Šum

Glede dogajanja v slovenskih rekah lahko ugotovimo nekaj dejstev.

Nekdaj z ribami zelo bogata Poljanska Sora (lipan, podust, sulec) je zelo

osiromašena. Podust, posebno pa lipan sta (najbrž zaradi rudnika urana Žirovski vrh) skoraj izginila, stalež sulca se je zelo zmanjšal. Zaradi manjšega ribjega bo-

gastva je potreben bistveno večji vložek rib v vode (potočnica, šarenka).

V Soči je bila domorodna soška tik pred izumrtjem. Vzrok je bilo intenzivno vlaganje potočne postrvi. Če spoznamo vzrok za vlaganje, je popolnoma razumljivo. Treba se je le vživeti v zgodovinsko obdobje. V Posočju so bile vode po prvi in drugi svetovni vojni skoraj prazne. Voj-

postrv, vzredili matično jato in v ribogojnicah vzgojili to čudovito ribo in poskrbeli za ponovno naselitev.

Vsaka pregrada prepreči selitev rib na drstišča. Tako je v Savi nad Kranjem iz nekdanj mešanega revirja izginila podust. Nenazadnje so pregrade eden od vzrokov za ogroženost kralja voda, sulca. Verjetno je podobnih primerov še več.

Mlin

Dovžanova soteska

ske so se z nečim morale prehraniti. Uporaba bombe pri krivolovu je bila razumljiva! Vsa čast navdušencem, ki so vztrajno iskali gensko čisto soško

Tudi Blejskega jezera ne smemo zanemariti. Nezadostno urejena kanalizacija, gnojenje in škropljenje okoliških kmetijskih površin ter

nenazadnje pretirano krmljenje rib pri ribolovu že dolga leta negativno vplivajo na kakovost jezerske vode. Strupene snovi iz usedlin se počasi prenašajo v podtalnico. Vidno težavo (cvetenje jezera) bi še lahko prenesli, onesnaževanje podtalnice pa ne smemo več. Žal posameznike (turistične organizacije, občino, ribiče) bolj zanima stanje na tekočem računu kot dolgoročna dobrobit okolja. Pri tem pa spregledajo, da jim bo molzna krava za dobiček kaj kmalu poginila.

Ribiči imamo v tej zgodbi pomembno vlogo. Poleg ribolova praviloma skrbimo tudi za varstvo in ohranjanje vodnega okolja. Nekje bolj, nekje manj. Zato je tudi nedopustno, da ničesar ne storimo za čezmerno krmljenje rib pri ribolovu. In to ne samo v Blejskem jezeru!

V rekah in potokih je pomembno poribljavanje rek in potokov. Že vrsto let ugotavljamo upad članstva. Brez dvoma so za to različni vzroki. Zdajšnja mladina živi preveč v virtualnem svetu, za življenje v naravi in njeni problematiki ima praviloma manj zanimanja. Resnica je tudi, da je ribji živelj zelo ogrožen (vodne ujme, onesnaženje, plenilci). Zato je uspeh pri ribolovu včasih manj uspešen, s tem pa manj privlačen predvsem za mlajše generacije.

Da bi ribiške družine ustvarile čim boljše možnosti za ribolov, skladno z Zakonom o sladkovodnem ribištvu in tudi normativnih aktih intenzivno vlagajo ribe v vodotoke. Pri tem pa se srečamo z nekaterimi nesmisli. Za primer vzemimo vlaganje šarenka. V naše vode smemo (trenutno še) vlagati tujerodno sterilno šarenko. Čez nekaj let tudi te ne bomo smeli.

Poglejmo nekoliko v preteklost. Šarenko je v naše vode prinesel prof. Ivan Franke, nestor slovenskega ribištva po letu 1880. Zaradi ugodnih razmer se je dobro udomačila in zasedla svojo ekološko nišo. Menim, da vložki šarenke v ribolovne vode v nekem pomenu zaščitijo potočno postrv, saj gre šarenka bistveno raje na trnek kot njena domorodna sestrična. V nasprotju z nekaterimi menim, da šarenka ne izpodriva domorodne potočne postrvi. Pri tej trditvi nameram zanemariti dejstvo, da je le v redkih revirjih domorodna potočna postrv podonavskega porečja. Najdemo jo le še v štirih ribiških družinah, ki se trudijo, da bi ohranili to gensko »zlato«. Ne država ne EU tega ne podpirata. Smešno je, da EU subvencionira gojitev šarenke (komercialni nagibi zaradi tržne niše), ne pa tudi gojitve domorodne potočnice. ▶

Po letu 2022 bo menda vlaganje šarenk v vodotoke prepovedano. Kaj pa potem? Vlaganje potočnic v reke je pogosto manj uspešno kot vlaganje šarenk. Če šarenke ne bo več, bo potočna postrv bolj na udaru. Po drugi strani pa se bo zmanjšala prehrabna baza za ogroženega sulca. K sreči ga imamo v našem revirju na pretek, vendar – bo tako tudi vprihodnje?

Naše institucije, pa tudi institucije EU ne podpirajo tujerodnih živali. Lepo, kje pa so (bili) takrat, ko je naše vode napadel tujerodni kormoran. V naših vodah je temeljito zdesetkal ribje bogastvo, v našem revirju pa izropal 95 % domorodnega lipana. S strani zakonodajalca (ministrstva) pa je še vedno zaščiten. Pa naj razume, kdor more!

Menim, da je prepoved vlaganja šarenke v naše vode popoln nesmisel, dolgoročno pa strel v koleno.

Vrnimo se na začetek. Spreminjanje okolja je žal nepovraten proces. Vodnih ujm bo vedno več in s tem tudi njihovega vpliva na okolje. Zadnja, oktobrska ujma nas je (RD Tržič) pošteno streznila. K sreči smo približno mesec pred njo sanirali Krčev jez in preprečili še večjo katastrofo. Kljub temu je v Tržiški Bistrici (po rezultatih inventarizacije) ostalo le 38 % rib. Vsaj pet let bo minilo, preden bomo z intenzivnim vlaganjem potočne postrvi vzpostavili prejšnje stanje. Kaj pa bo v Savi? Bodo vode prazne ali pa bomo lahko še naprej dopolnilno vlagali šarenko?

Vodni živelj je kazatelj čistosti vode. Vode iz rek pa prej ali slej pridejo do vodnih zajetij in črpališč. Hlastanje po dobičku v industriji, energetiki in kmetijstvu moramo upočasniti, sicer bomo zastrupili sami sebe. Voda v plastenkah bo še vedno dosegljiva, dobiček pa bodo imela velika podjetja. Kaj se zgodi s plastenkami in kakšen je njihov vpliv na okolje, pa nikogar ne zanima. Izjeme so okoljevarstvene organizacije, ki pa so le »glas vpijočega v puščavi«. Moralo bi zanimati predstavnike oblasti, saj mikroplastiko že najdemo v telesih morskih živali.

Prišel je čas streznitve. Želel bi, da bi naši zanamci imeli na voljo čisto pitno vodo – tako, kot smo jo imeli mi. V nasprotnem našega poslanstva nismo izpolnili.

Opravičujem se, če sem v sestavku komu stopil na žulj. Vendar moramo strniti vrste in vsak na svojem območju storiti vse, da bodo naši zanamci tudi v prihodnje lahko pili iz pipe čisto in kakovostno vodo.

Jože Smolej

Moja prva trofeja

Vsak izmed nas ima v spominu zagotovo kakšno posebno ribiško doživetje, zgodbo ali pa ulov, česar se z veseljem spominja, pa naj gre za dogodke iz mladosti, ribiške začetke ali za spomine iz zrelejših dni. Marsikdo to obeleži na poseben način, kot so preparati na steni, slika ali pa le kot delček sestavljanke v možganih.

Sam sem ribič že od malih nog. Z Smuharjenjem, ki mi je še vedno glavna sprostitev in hkrati tudi način življenja, sem se seznanil že pred koncem mladinskega staža v matični ribiški družini Bistrica - Domžale. Ob Kamniški Bistrici sem spoznaval osnove ribolova. Lastno prevozno sredstvo in redna služba pa sta mi že kmalu omogočila, da sem začel spoznavati tudi druge reke po Sloveniji. Vsakoletni obisk reke Kolpe še vedno ostaja naša tradicija, a v tej zgodbi si posebno pozornost kljub vsemu zasluži reka Idrijca. Tam smo vsa leta spoznavali in širili naše znanje ribolova; njena skrivnost, raznolikost in tudi zahtevnost pa nas še vedno spodbujajo, da se vračamo v njen okoliš. Zato ni nič čudnega, da še dandanes na njej preživim največ dni in muharim.

Moja zgodba sega dobro desetletje nazaj. Pomlad, ki se je počasi že spreminjala v poletje, je bila zame zelo pestra. Do tistega dne sem imel na računu kar nekaj muharskih izle-

tov, še največ pa sem lovil v okolici Tolmina. Nekaj tednov pred tem sem prvomajske praznike preživel na ribolovu na reki Bači, desnem pritoku Idrijce, le nekaj kilometrov pred njenim izlivom v reko Sočo. Zadnji dan ribolova sem v spodnjem delu ujel večjo šarenko in ko sem jo po daljšem boju le pripeljal do sebe, je v podmetalko, ki je bila po velikosti primernejša za lov metuljev, nisem spravil, zato se mi je izmuznila. Že naslednji dan sem se odpeljal v znano slovensko ribiško trgovino in, kot bi vedel, da mi bo zelo kmalu prišla zelo prav, vzel večjo podmetalko, zraven pa še nekaj imitacij ličink kamenjarke, saj sem se tisti čas ravno začel učiti vezanja umetnih muh.

V začetku zadnjega tedna v maju sem bil nemiren. Ponedeljkov dan v službi je bil že tradicionalno naporen, poleg tega pa sem se dan prej potikal po dolini reke Radovne. Kljub lepemu vremenu je bil ribolov slab, zato sem se odločil, da bom naslednji dan v službi vzel dopust. Torkovo jutro

Soška postrv pri počitku po ulovu

se je tako z bujenjem začelo že nekaj po 4. uri in čez slabi dve uri sem že čakal na bencinski črpalki v Idriji, da bi se odprla in bi lahko kupil dnevno ribolovno dovolilnico. Čeprav nikoli nisem vzel ribe v reki Idrijci, sem kljub temu kupil navadno, z možnostjo uplena. Nato me je čakalo še dobrih 15 minut vožnje do spodnjega dela reke, kjer smo po navadi začeli z ribolovom, in nekaj minut čez

rumenkast obris, se mi je v trenutku povečal srčni utrip. Do tistega trenutka na muharici še nisem imel takšne ribe, zato sem bil še bolj na trnih. Po desetminutnem boju pa se je riba vendarle predala in obrnila na bok, tako da sem jo zgolj še povlekel do sebe in zajel s podmetalko. Da, prav s tisto večjo podmetalko, ki sem jo kupil pred dnevi. Bila je soška postrv. Ni bila moja prva, zato pa je bila do

višje po toku, v nekdanji revir ujemi & spusti. Ker je bil zame dan že kar dolg, čakala pa me je še vožnja domov, nisem čakal morebitnega večernega skoka, ampak sem se pozno popoldne odpravil proti domu, kjer pa me je čakala še ena dogodivščina. Ko sem se iz Idrije vzpenjal proti Godoviču, se mi je naenkrat prižgala ena izmed kontrolnih lučk na armaturni plošči mojega takratnega avtomobila. Ustavil

Pogled proti kamnitemu mostu pri naselju Reka

pol sedmo zjutraj sem že stal sredi vode. Pod starim kamnitim mostom, ki so ga podrli in na njegovem mestu postavili novega, je bil velik tolmun, nekaj metrov nižje pa lep preliv, ki se je zлил v še lepši tolmun. Na staro, a dobro Greysovo palico, #5, ki jo redno uporabljam še vedno, in Greysovo rolo sem navezal predvrnico, debeline 0,18 mm, na njen konec pa večjo kamenjarko, ki sem jo kupil v začetku meseca. Že po nekaj metih sem ujel manjšo šarenko in ko sem jo izpustil, je sredi tolmuna nekaj završalo. Opazil sem, da je nekaj manjših belic, ki se rade držijo v mirnih predelih, poskakovalo zunaj vode, kar je nakazovalo, da se dogaja nekaj zanimivega. Muho sem vrgel v smer dogajanja, počakal delček sekunde, da bi se potopila, nato pa naredil nekaj kratkih potegov. Naenkrat se je palica ukrivila, na koncu predvrvice pa sem začutil težo. Že po nekaj sekundah boja sem vedel, da je tokrat na drugi strani ogromna riba. Ko sem nekaj trenutkov pozneje zagledal še njen

Imitacija kamenjarke (Stonefly)

tistega trenutka daleč največja. Meter se je ustavil pri 78 centimetrih in če bi rekel, da nisem pomislil, da bi jo vzel s seboj, bi lagal, a sem se vseeno odločil, da bo fotografija na steni povsem dovolj. Zato sem naredil nekaj posnetkov, trofejo pa nato izpustil v tolmun. Nadaljeval sem z ribolovom, a glava nekako ni bila več na mestu. Po kosilu sta se mi pridružila še prijatelja in z njima sem še enkrat z veseljem podoživel celotno zgodbo. Prestavili smo se nekaj kilometrov

sem se na prvem prostem odcepu in ugotovil, da so nastale težave z motornim oljem. Ni mi preostalo drugega, kot da sem poklical vlečno službo in voznik mi je z veseljem povedal, da sem puščal sled olja na cesti vse od Idrije naprej. Vožnja domov je tako vseeno minila v družbi in ko sem pozneje pri mehaniku razmišljal, kaj se je zgodilo, sem ugotovil, da je težava nastala ravno v revirju ujemi & spusti. Do njegovega srednjega dela je namreč vodila ozka in strma potka, ne najprimernejša za osebni avtomobil, sploh pa ne za mojega, ki je bil še kakšen centimeter nižji od drugih. Verjetno sem s kamni na potki naredil nekaj škode na podvozju avtomobila in če je bil nepozaben že začetek mojega dneva, je bil zagotovo tudi zaključek. Tistih nekaj dni, ko sem bil zaradi popravila brez prevoznega sredstva, je minilo hitro in kmalu sem bil pripravljen na novo dogodivščino, o kateri pa mogoče kdaj drugič.

Jure Osolin

Jakčevi novi ribolovni izzivi

Šolska torba je skrbno pripravljena stala ob pisalni mizi in potrpežljivo čakala, da jo vzamem v naročje in skupaj odhitiva novim šolskim dogodivščinam naproti. Zadnje dni avgusta sva z mami kupila vse pripomočke za novo šolsko leto, za nagrado, ker sva uspela kupiti vse, pa sva si privoščila veliki kepici sladoleda. Nekaj brezskrbnih dni je še ostalo in tuhtal sem, kako bi jih izkoristil.

Z očkom sva se kar nekajkrat podala na ribolov, tudi mami se nama je pridružila. Midva sva lovila, mami pa je v senčki brala knjigo in skrbela za najine želodčke. Tudi na morju smo lovili ribice. Ugotovil sem, da je morski ribolov res čisto drugačen. Poskusil sem, če bi pa lovil večerjo, bi verjetno ostali lačni. Učenje bi mi vzelo kar nekaj časa. Zadnji avgustovski dnevi so že nakazovali prihajajočo jesen, listje se je počasi začelo barvati in v zraku je že dišala jesen. Vedel sem, da bodo kmalu prišli deževni

dnevi, ko ne bomo mogli iti na ribolov. Sedaj je še pravi čas, da izkoristim lepo toplo vreme. Z Maticem in njegovim očkom smo se dogovorili za ribolov zadnjo soboto v mesecu. Tako bi obeležili še zadnji počitniški vikend. Bil sem kar malo na trnih. Od vznemirjenja, kako bo ribolov potekal, pa tudi kako bo potem v šoli. Rastemo in vsako leto dobimo več odgovornosti. Ne pritožujem se, le tista zdrava zaskrbljenost me bega. Velik fant sem že. Zgodaj zjutraj sem bil prvi v kuhinji in že pripravljaj zajtrk. Mami zelo pohvali mojo

kavico in popečene kruhke z maslom in medom. Vonj kavice se je splazil v spalnico in slišal sem stopinje iz kopalnice, ki so se približevali. Mami se je kave zelo razveselila. Vprašal sem se, ali bo tudi mene nekoč zbudil vonj kave. Kdo bi razumel odrasle in kavo. Kmalu za mami je prišel še očka. Pogovorila sva se o zadnjih podrobnostih ribolova, po zajtrku pa zložila vse potrebno v avto. Matic in njegov očka sta bila že na poti. Super dan nas je čakal. Želim si, da bi ujeli veliko ribic. Mimogrede, poznaš linja?

PO KNJIGAH ALI PO SPLETU POBRSKAJ O LINJU.

Z Maticem ga še nisva videla od blizu, veva pa, da se rad potepa s krapi. Želel sem ga spoznati. Vedno se naučim toliko novega. Želim si, da bi vsi videli in razumeli, da smo ribiči dobri ljudje z velikim srcem, ki jim ni vseeno za živali in naravo. Zatopljenega v 1001 misel me je zbudil Matic, ki se je z očkom pripeljal na naše dvorišče. Mami sem objel v slovo in že smo se odpeljali. Nova dogodivščina, prihajam! Jutro je bilo sveže, ptički so se prebujali, mi pa smo v meglici vode postavljali stole,

sestavljali palice, pripravljali vabe, ki smo jih navezali na trnke. Linja smo se odločili loviti na mehke pelete, ki smo jih dali neposredno na trnek. Če bi lovili s plovčkom, bi za vabo izbrali deževnika ali zrno sladke koruze. Vabe smo nastavili v vodo, palice pa položili na stojala. Nastala je tišina. Opazovali smo okolico in vodo ter dogajanje v njej. Zdela se je, kot da še vsi prebivalci pod vodo spiyo, le kakšna žaba je tu in tam skočila iz trave. Sonce se je počasi pretegovalo in stegovalo žarke proti nam. Tudi

ribice so se kmalu zbudile, saj so krmilnik kmalu začele premikati in si ogledovati hrano v njem. Vabo smo morali zamenjati kar nekajkrat, saj so si ribe vabe hodile samo ogledovat. Vmes smo si privoščili kosilo in klepetali o možnih taktikah, ki bi jih lahko ubrali. Čakali smo in čakali. Vmes se me je lotila že nestrpnost, saj sem mislil, da se bomo tisti dan trudili zaman. Potem je pa pozno popoldan zapiskal piskač. Kako smo se pognali proti palici. Očka jo je prijel in hitro smo videli, da je

na trnku riba. Upal sem, da bom spoznal linja. Matic je rekel, da je zagotovo krap, ki ga je videl nekaj metrov stran od vabe. Očka je ribo počasi utrujal in jo vodil proti obali in potem sem zagledal nekaj zlatega.

Zlat obris. Linj. Prišel je. Počasi smo ga izvlekli na blazino, ga fotografirali in občudovali njegove lepe oči in luske, ki se svetijo kot zlato. Kako veličastna riba! Potem smo ga previdno spustili nazaj v vodo. Njegov

obisk nam je dal motivacijo za naprej. Navezali smo novo vabo in jo spustili v vodo. Tokrat nismo dolgo čakali na prijem. Krap nas je prišel pozdravit. Tudi njega smo fotografirali in ga spustili nazaj v vodo.

KATERE RIBE IZ SKUPINE KRAPOVCEV POZNAŠ?

Dan se je počasi prevesil v večer in sončni zahod je bil že skoraj na dosegu rok. Minilo

je, kot bi mignil. Vesel sem, da sem spoznal linja in da so nas prišli obiskat še krapi.

Počasi smo morali pospraviti opremo, kar mi je najmanj pri srcu. Na koncu smo še smeti pospravili v vrečke in si privoščili še zadnje osvežilne sokove iz hladilne torbe. V mislih me je že preganjala naslednja dogodivščina. Kam bi šli jeseni? Med srkanjem pijače smo kramljali in kovali načrte, z Maticem sva že kolesarila med šolo, nalogami in ribolovom. Ker sem bil lansko leto zelo priden, verjamem, da bom tudi letošnje leto lahko popoldan hodil na ribolov oziroma vsaj kakšno soboto. Veliko stvari in ribic moram še spoznati. Konec koncev me čez nekaj let čaka opravljanje ribiškega izpita. Takrat bom že velik in verjamem, da bom dobro opravil.

1.					
2.					
3.					
4.					

1. Riba z mavrično obarvano, dolgo in visoko hrbtno plavutjo.
2. Odvzem rib iz ribnika, gojitvenega potoka ali druge odprte vode.
3. Del trnkarskega pribora, opremljen kot funkcionalna celota.
4. Velika skupina rib, navadno iste vrste.

Nuška Božičnik,
fotografije: spletni viri,
osebni arhiv

WWW.TROFEJA.SI

CHUB
SPECIALIST KAMPINGEQUIP
**RS PLUS
BEDCHAIR**

119,90€
-34%

**TOKRAT
79,13€**

JRC
SKIN

**DEFENDER PEAK
BIVVY 2-MAN**
**KOMPLET
ŠOTOR + SKIN**
**REDNA CENA
284,80€**

**TOKRAT
219,35€**

**VELIKA
IZBIRA
RIBIŠKE
HRANE**

Van DEN EYNDE
3 X WORLD CHAMPION
GROUNDBAIT

Sensas

Timarmix
FISHING GEAR AND BAIT SYSTEMS
www.timarmix.hu

SHIMANO

**NOVA
STELLA**

SPINFISHER V   **CONFLICT II**   **BATTLE**   **SARGUS**

ZANESLJIVO V VSEH ROKOVIH!

RAPALA

NOVO

SAVAGE GEAR
lures

FOX
**EOS
beds**

SPORTEX
GERMANY
MADE IN GERMANY

GARANCIJA 10 LET

Trofej Center D.o.o. Valvasorjeva ulica 19, 2000 Maribor, Slovenija
Tel.: 00386 70 441 676 / email: info@trofeja.si

Kam s staro opremo

Vsakemu med nami z leti ostajajo kosi muharske opreme, ki so po določenem času neuporabni in jih moramo zavreči. Mednje spadajo stare ali preperete predvrvice, najloni, strgana ali izrabljena oblačila ter polomljena oprema. Kar je mogoče, lahko poizkusimo ponovno uporabiti, vendar je takšnih delov opreme pri muharjenju dokaj malo. Določila so namreč velika. Predvrvice morajo biti brezhlebne, najloni sveži, škornji vodotesni, stekla na polaroidnih očalih brez prask in še bi lahko našteval. Vseeno pa nam ni treba vsega obrabljenega takoj zavreči. Nasprotno. Določeno muharsko opremo lahko ponovno uporabimo v različne namene in tokrat sem pripravil nekaj praktičnih nasvetov za njihovo "recikliranje"

Najprej se lotimo največjih delov, in sicer hlačnih škornjev. Večina uporablja škornje z gore-tex membrano in ločenimi čevlji za boljši oprijem ter varno hojo. Vsi verjetno poznamo tenutek, ko imamo dovolj neprestanega lepljenja ali pa nam celo strokovnjaki svetujejo nakup novih. Radi bi pozabili na nadležno vodo v čevljih in nogavicah, nenehno sušenje z obeh strani in se posvetili zgolj ribolovu. Kmalu postanemo ponosni lastniki novega para škornjev, stari pa obstanejo v omari. Po navadi ne zdržijo več pritiska vode, ko stojimo v njej, zaradi poškodb ali poroznosti, še vedno pa zelo dobro zadržijo vlago in dež. Najbolj občutljivi in obrabljeni del z neoprensko nogavico lahko odrežemo in dobimo nepremočljive hlače za deževne dni. Zelo so primerne, na primer, za deževne dni v gozdu, jutranje gobarjenje, obvezne (deževne) sprehode naših štirinožnih prijateljev in podobne priložnosti. Lahko jih oblečemo tudi pri ribolovu iz čolna. V vseh primerih so še vedno uporabne, poleg tega pa zložene (suhe) zavzamejo tudi malo prostora, ker ni potrebe, da jih pazljivo obešamo na posebna mesta, saj so svoje poslanstvo že opravile v vseh letih pred tem. Odrezano neoprensko nogavico lahko med drugim uporabimo za t.i. *mokro brodenje* z običajnimi čevlji za brodenje ali sandali.

Telovniki in torbice za opremo, stare pozabljene palice in kolesca so lahko začetni nabor opreme za mladino v lokalnih ribiških družinah, kjer jih bodo še kako veseli predvsem mlajši začetniki, ki muharjenje šele spoznavajo in si težje privoščijo precej drago muharsko opremo.

Zlomljene palice in kolesca so malo manj uporabna, še vedno pa lahko s palic poberemo dovolj ohranjene obročke in jih shranimo, včasih lahko shranimo tudi držalo kolesca. Tisti, ki uporabljamo isti model kolesca na različnih palicah, lahko s polomljenih kolesc vzamemo kolute in dobimo rezervne za drugo vrstico. Včasih lahko

Prikaz mesta reza, s katerim dobimo neoprenske ščitnike za kolena za naše nove hlačne škornje

rezervni kolut naprej uporablja tudi kdo od naših znancev, ki uporablja isti model kolesca.

Muharske vrvice se predvsem v zadnjih letih zelo hitro izrabijo. Pjavijo se razpoke in poškodbe ovoja, plavajoče vedno slabše plavajo in moramo jih nadomestiti z novimi. Če so še vedno dovolj ohranjene za uporabo, jih lahko podarimo tistim, ki jih potrebujejo. Največkrat pa so v resnici preveč izrabljene in uničene za osnovni namen uporabe, lahko pa so dobrodošle v kar nekaj novih vlogah. Najbolj uničeni del (npr. glavo vrvice WF) lahko odrežemo in ostanek uporabimo kot podvrstico ali pa kar vrstico, ki jo mečemo ob ribolovu z letječimi glavami. Muharska vrstica se dobro izkaže v tej vlogi, saj se bistveno manj zapleta, je gladka, bolj

toga in bolj obvladljiva s prsti kot marsikatera tanjša vrstica, ki so napredaj izrecno v ta namen. Neodrezani del vrvice lahko uporabimo tudi kot krajšo vrstico, ki pa je običajno za dve do tri številke lažja in brez odebelitev (tip vrvice L). Taka vrstica je uporabna za lažje palice. Meti so sicer težji, vendar povprečnemu muharju ne povzročajo težav. Nazadnje lahko uporabimo tudi celo ali polovico vrvice pri vezanju umetnih muh. Uporabimo jih pri večjih muhah, ličinkah in vzpenjačih šašev. Z navijanjem lahko hitro in lepo izdelamo členjena telesca, zato sam v ta namen največkrat uporabljam vrvice v zelenih barvah in barvah smetane.

Prazni koluti muharskih trnic ali vezalnih niti so zelo uporabni za skladiščenje različnih materialov, predvsem tistih, ki niso napredaj v ta namen in smo jih dobili v neurejeni embalaži od drugod, na primer v hobi trgovinah.

Pri ponovni uporabi si poseben status zaslužijo obrabljene muhe. Najbolje je, da poškodovane shranjujemo v posebne škatlice ali njihove predele, saj največkrat popravilo vzame precej manj časa kot izdelava nove. Počasi, a vztrajno se nato nekje kopičijo in prej ali slej jih imamo dovolj, da jim namenimo enega od vezalnih popoldnevov. Pri popravilu nikakor nismo omejeni na vezavo iste muhe. Velikokrat lahko precej hitreje izdelamo nekaj drugega in pravo idejo dobimo šele med samim popravilom. Seveda jo lažje spremenimo v smeri k manj zapleteni muhi kot obratno. Včasih nam ostaneta le trnek in telesce, kar omogoča veliko odprtih

možnosti in najboljše je, da uporabimo najprej kar tisto, kar imamo že pripravljeno na vezalni mizi. V času, ko zbiramo poškodovane muhe, le-te lahko uporabimo tudi kot *muhe kamikaze*. Zanimivo poimenovanje, ki sem ga pred nekaj desetletji zasledil v eni od muharskih revij, pove, da jih bomo zagotovo nekje žrtvovali. To so muhe za primere, ko najdemo zelo obetavne predele, ki pa jih je skoraj nemogoče doseči in je velika nevarnost, da bomo muho izgubili; gre za zaraščene in z vejevjem prekrte obale,

prepletene korenine obrežnih drevce, odprtino med dvema grmoma, ki si sledita v smeri s tokom in podobno. Velikokrat tam opazimo tudi ribo, ki

Prikaz mesta reza, s katerim dobimo hlače in neoprenske nogavice.

se hrani popolnoma sproščeno, saj se zaveda pomena dobrega kritja. Takrat odpremo škatlico s kamikazami in tudi če porabimo dve ali tri za

klimatiziran prostor, pripravite orodje in se lotite dela. V vsakem primeru vam želim veliko uspeha.

Tomaž Modic

en prijem, se vsekakor obrestuje. Še posebno, ko prelišičimo ribo, ki je zahtevnejša od drugih, ki jo je že marsikdo opazil in poizkusil uloviti, ali pa je tako znana, da je že nekakšen inventar posameznega revirja. Zadnje presenečenje je po navadi tudi njena velikost.

Upam, da boste med opisanimi nasveti našli kaj uporabnega zase. Sredina muharske sezone sicer ni najbolj pravi čas za omenjena pravila, veliko boljša je zima. V teh vročih dneh se prav prilije misel najo.

● V SPOMIN

Janko Troha

(1949–2019)

Vsako slovo je boleče. Še posebno zadnje. Takrat se spomnimo na vse trenutke, ki smo jih preživeli skupaj s pokojnikom. Takih pa imamo veliko.

Ribiška družina Tržič ima za seboj dolgo in uspešno obdobje. Zahvala za to velja predvsem slogi in dejavnosti med člani in organi družine. Prostovoljno delo je nekaj samo po sebi umevnega. Janko je kot predsednik uspešno vodil ribiško družino dve mandati dobi in pol. Bolezen je botrovala odločitvi, da je prosil za zamenjavo.

Dolga in uspešna leta smo imeli v organih družine občutek, da ura za nas ne tiktaka. Toda usoda je s prstom pokazala tudi na nas in nam sporočila, da smo tudi mi ranljivi. Nekaterim je usoda prizanesla, drugim ne. Za vsakim pa ostane velika praznina.

Janko je bil za svoje delo v RD nagrajen z redom za ribiške zasluge II. in III. Stopnje, zbor članov pa mu je v marcu za življenjsko delo soglasno podelil naziv častnega člana. Žal mu listine nismo uspeli izročiti fizično.

Naj mu bo lahka slovenska zemlja!

RD Tržič

Jožef Murko

(1950–2019)

Konec junija je kruta usoda iz vrst barjanskih ribičev iztrgala spoštovanega člana Jožefa Murka. Ribiški izpit je opravil že leta 1983, aktivneje pa se je v delovanje RD Barje vključil po letu 2011.

Bil je visoko izobražen človek, ki se je po naporni službi rad umaknil v tišino Ljubljanskega barja. Ribiški tovariši smo ga poznali kot mirnega, prijaznega gospoda in vzornega športnega ribiča. Rad je zahajal ob ribnik Strahomer, kjer je lovil krape, ob četrtkih pa v ribiški dom, kjer smo klepetali o ribolovu in gospodarjenju z revirji. Pogrešali bomo njegove prijazne pozdrave in tiha srečanja ob vodi. Njegovi družini in najbližjim tudi na tem mestu izrekamo iskreno sožalje.

RD Barje

Stane Horvat

(1926–2019)

Z žalostjo v srcih se poslavljamo od dolgoletnega prijatelja in člana UO RD Ruše. Kot ekonomist in dolgoletni direktor špedicijskega podjetja v Dravogradu je začutil tudi čar narave. Ob ljubi reki Dravi

si je postavil skromno leseno hišico za počitek in uživanje z ribiško palico v roki. Aktivno ribiško pot je začel leta 1961, ko je opravil ribiški izpit in postal redni član naše bratovščine. Zelo je bil delaven na področju ribiškega upravljanja, saj je bogate izkušnje z veseljem in dobro voljo uporabil v ribiški družini. Veliko časa je namenil komisiji za kadre in vodenju evidenc o odlikovanih članov ribiške družine. Več mandatov je bil član UO RD Ruše. Za svoje delo je bil večkrat pohvaljen in odlikovan z redi za ribiške zasluge I., II., III. stopnje, RZS pa ga je odlikovala s plaketo RZS. V ribiški družini je dobil naziv častni član. Bolezen je Stanetu, kljub volji in bistremu umu, pustila svoj pečat, zato se je moral posloviti od svojih domačih in prijateljev. Ohranili ga bomo v lepem spominu, njegovo delo pa bo lahko dober zgled za prihodnje rodove ribičev naše ribiške družine.

RD Ruše

V tokratni številki vam predstavljamo preplet španskih in francoskih okusov.

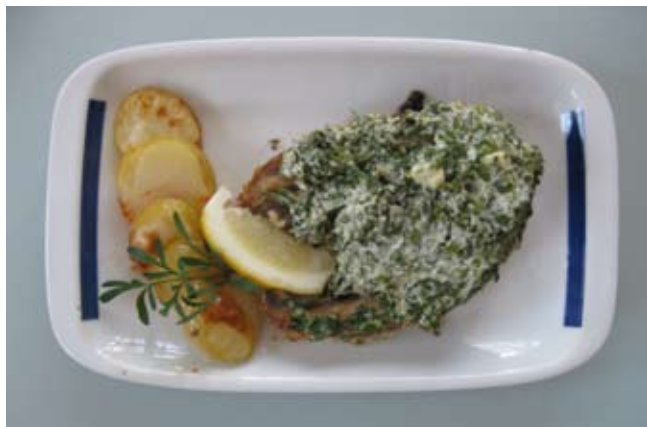
Kotlet krapa s kremo iz špinače in pehtrana

Za pripravo jedi za 4 osebe potrebujemo:

- 1,2 kg kotletov krapa ali katere druge ribe, npr. amurja, tolstolobika, ščuke
- ½ kg špinače
- 2 limoni, eno neškropljeno za limonino lupino
- 8 dag pehtrana
- 2 vejici peteršilja
- 15 dag masla
- ½ l kisle smetane
- 2 dl oljčnega olja
- sol
- poper

Jed prihaja iz Francije.

Krapove kotlete posolimo, popopravimo in pokapamo s sokom ene limone. Za eno uro jih postavimo v hladilnik.

Nato jih v ponvi popečemo ter damo v pekač. Prelijemo jih s kremo iz špinače in pehtrana. Pečemo jih 20 minut na 180 stopinjah Celzija.

Kremo pripravimo na naslednji način: najprej skuhamo špinačo, jo ohladimo in sesekljamo. Damo jo v posodo in dodamo nasekljan pehtran, kisko smetano, nasekljano lupino neškropljene limone in limonin sok. Posolimo in popopravimo.

Ob jedi priporočamo belo suho vino, po želji pa lahko postrežete tudi cviček ali lažje rdeče suho vino.

File krapa v žafranovi omaki

Za pripravo jedi za 4 osebe potrebujemo:

- 1 kg filejev krapa ali druge ribe
- ½ kg ribje glave in kosti
- 2 večji čebuli
- 3 stroke česna
- 2 korenčka
- 10 dag stebelne zelene
- 4 do 5 vejic peteršilja

- eno neškropljeno limono
- ½ l ribje osnove
- 1 dl belega suhega vina
- 10 dag masla
- 2 dl smetane za kuhanje
- 15 dag moke
- 1,5 dl oljčnega olja
- vejico rožmarina
- žafran – po okusu (zadostuje ena mala vrečka)
- sol
- poper

Jed prihaja iz Španije.

V ponvi segrejemo oljčno olje in maslo. Dodamo ribje fileje, ki smo jih prej pomokali, posolili in popopravi. Popečemo jih, da dobijo lepo zlato barvo. Potem jih damo v drugo posodo in pokrijemo s folijo. Na ostanku maščobe dušimo glave in kosti. Dodamo nasekljano čebulo in česen, narezano korenje, stebelno zeleno, limonino lupino neškropljene limone ter rožmarin in žafran. Vse skupaj še malo dušimo in zalijemo z vinom. Nadaljujemo dušenje, da vino izhlapi. Dodamo malo moke, dušimo še kakšnih pet minut in potem zalijemo z ribjo osnovo. Kuhamo 20 do 25 minut. Po potrebi dolijemo še malo vode. Na koncu dodamo smetano za kuhanje in

vse skupaj kuhamo še nekaj minut. Omako poskusimo, po potrebi malo začinimo in precedimo. Prelijemo jo v ponev in v omako dodamo fileje. Kuhamo še 10 do 15 minut in potem postrežemo. Po vrhu jedi potresemo nasekljan peteršilj. K filejem postrežemo njoke, široke rezance ali vodne žličnike, lahko tudi polento, pire ali pečen krompir.

Ob jedi priporočamo belo suho vino, po želji lahko ponudite tudi cviček ali lažje rdeče suho vino.

Borut Jerše

